

Chorvatsko

Etapa 246

Start: Savudrija, Villa Valdepian

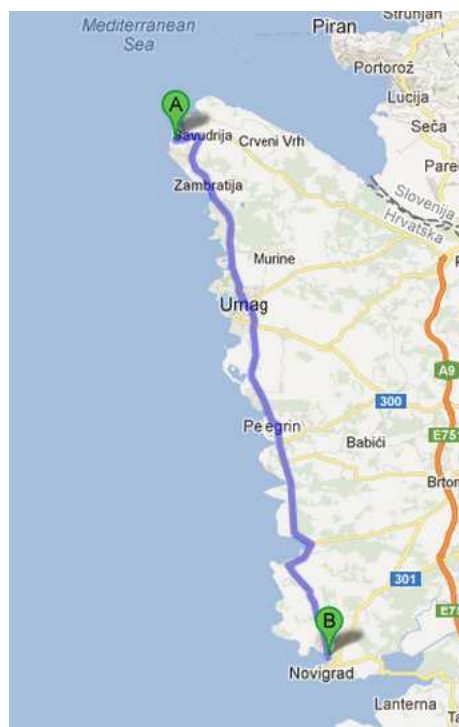
Cíl: Novigrad, Hotel Nautica

Vzdálenost: 22,5 km

Ujeto 21. 12.2012

Dnes měl podle Mayského kalendáře nastat konec světa. Nenastal. Takže jsem v Savudriji oslavil rok, který to mám do důchodu a pokračuji v cestě. Vede mne přes pár méně významných vesniček, prvním trochu známějším místem je Umag. Je to jedno z nových letovisek a celkem nijak moc mne nezaujalo. Takže jsem se ani nezdržel a jedu dál. Zatím tu žádné kopce nejsou, jen mírné pahorky a na silnici moc stoupání taky není.

Ale je tu celkem dost vinic, tedy příjemný kraj. Nakonec

jsem v Novigradu. Toto město jsem už v minulosti jednou navštívil, byli jsme tady s Olinkou na dovolené. Ne tedy přímo ve městě, ale v hotelu asi tak kilometr východněji. Bylo tam tehdy velmi příjemně. A je to už dost dávno. Dnes dojedu přímo do cílového hotelu

a místa svého dávného působiště se pokusím vyhledat zítra. Hotel je v části města, kterou jsem tehdy nenavštívil.

Etapa 247

Start: Novigrad, Hotel Nautica

Cíl: Poreč, Grand Hotel Palazzo

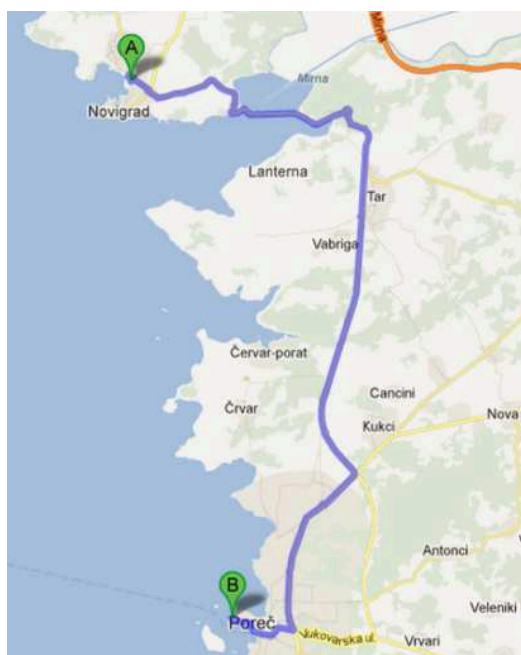
Vzdálenost: 19,4 km

Ujeto 22. 12. 2012

Dnes jedu kousek etapy přes místa, která si obnovuji v paměti. Novigrad není natolik nový, ale je to staré město s úzkými uličkami a hradbami kolem nábřeží. Je rozložen na poloostrově, samozřejmě má svůj menší přístav, ale taky molo, odkud odplouvají lodi do ciziny, nejspíš do Itálie. Na molo se nesmí vstupovat, tvoří hraniční přechod. Kousek od něj je restaurace, kde jsme kdysi strávili pěkný večer po západu slunce do Jadranu s istrijskou kapelou.

Tady se ovšem na rotopedu nedá jet, vede tudy ještě normální cesta vlevo mezi zahradami, která posléze navazuje na hlavní silnici. Ta vede kousek dál od moře a za hotelem Maestral, to byl ten větší, a pak následuje hotel Laguna, kde jsme tenkrát byli my. Po těch letech mně to dalo hodně práce to poznat. Vše se změnilo. Borovice, zasahující až na balkon od naší ložnice, jsou pryč, hotel má i jinou barvu a nový bazén. Pod ním však zůstal borový lesopark s minigolfem a kde jsme chodili poslouchat místní kapelu. Zabrousil jsem i ke vchodu do hotelu, také je již úplně jiný.

Odtud je pak možno kolem pobřeží dojít k místnímu fotbalovému hřišti a za ním je už záliv, u kterého jsme tehdy v hotelu trávili krásných 14 dní.

Ano, už to i poznávám po 16letech... To je ta cesta, kudy se chodilo pěšky z města do hotelu!

Kousek za hotelem je kemping a za ním už pomalu Novigrad končí.

Za kempem kotví velká nákladní loď, do které se nakládá písek, nebo nějaký vápenec, který tady těží ve velkém lomu. To tady taky bylo před 16 lety, ale v daleko menším rozměru. Inu, ekologie jde stranou.

Cesta pak dále vede kolem mořského zálivu, který je předělen sypanou hrází, po níž přejíždím na druhou stranu. Je to tady málem jako na Pálavě u Strachotína, ale v trochu větším měřítku. O kus dál již záliv končí a já jedu pevninskou cestou. Zde to trochu stoupá borovicovým lesem. Pak kousek náhorní plošinou, jsem z lesa venku a následuje dlouhý sjezd. Město Poreč má svůj historický střed, rozložený jak jinak, než u přístaviště. Tady také leží můj hotel, kde dnes končím.

Etapa 248

Start: Poreč, Grand Hotel Palazzo

Cíl: Vrsar, Petalon Resort

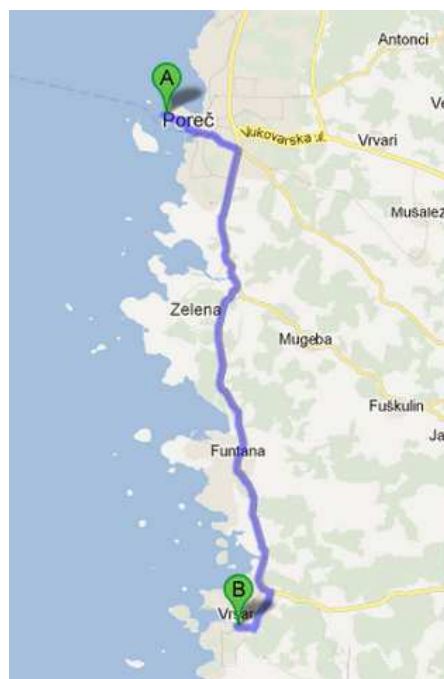
Vzdálenost: 10,9 km

Ujeto 24. 12. 2012

Tak. Dojedu do Vrsaru a tam strávím Vánoce. Možná, že v létě by to bylo zajímavější, Vrsar je jedním z velkých center nudistů... to v zimě nehrozí.

Vyjíždím stejnou cestou, jako jsem včera přijel, tedy kolem přístaviště, ze kterého jsme před 16 lety dělali lodní výlet k Limskému fjordu a do Rovinje, ostatně tím směrem směřuji i já dnes. Projíždím kolem lesa jachet a posléze opouštím Modrou Lagunu, jak se tento záliv jmenuje. O kousek dál jižněji je ještě Zelená Laguna, ale tu ponechám po pravé straně, pak také lehce minu záliv Fontana a budu ve Vrsaru.

Nejprve je ovšem třeba vyšlapat kopeček přes město k hlavní silnici. Pak už to docela jde. Některé pahorky jsou tady zmírněny prosekáním silnice do nižších skalek, takže ten dnešní profil trasy je zatím celkem dobrý. Zelenou lagunu vidím opravdu jen v dálce, pokračuji bez přestávky. Je zde více odboček, směrovek na kempy a nějaké ty kempy jsou i poblíž silnice. Jeden z nich, karavanový na natolik narvaný jednotlivými karavany, že opravdu tady bych dovolenou trávit nechtěl. Pozor, není to kemp, ale o kousek dál je podobný, kde je napsáno, že je to depo karavanů. Asi je na léto rozvážení po jednotlivých kempech, nebo půjčují. Po dvou třetinách cesty projíždím Funtanou, což je v tuto dobu spíše spící vesnice.

Pak již po chvíli dojezdím do Vrsaru, etapa je krátká. Sjíždím k přístavišti a vychutnávám výhled na typické chorvatské přímořské město s tradičním kostelem na kopci.

Přístav si nemohu nechat ujít, je zde plno malých i velkých jachet a jezdí tady také výletní lodě, ovšem v létě. Byla to tehdy naše poslední zastávka před Limským fjordem.

Na konci přístavu mne čeká menší výjezd do kopečka do hotelové části letoviska. Hotely Pineta, Panorama, Belvedere, určitě je dobře znají čeští turisté.

Nakonec sjíždím k moři do borového lesoparku, kde leží můj hotel Petalon, který není nijak velkou budovou, právě naopak: skládá se z mnoha bungalovů, má také kempovou část, nyní ovšem prázdnou. Tady strávím Vánoce a vyjedu až po novém roce.

Trošku se sluší na konci roku rekapitulovat:

Plán cesty se mi daří plnit krásně, podívejte se na vyhodnocení.

Pokud se týká čistě tohoto roku, začal jsem jej ve Španělsku poblíž Biskajského zálivu, projel jsem Španělsko pod Pyrenejemi až do Barcelony, pak kolem pobřeží Costa Brava přes Monte Carlo do Itálie. Zde jsem si to stříhнул z Janova přes kolem Lago Di Garda, Veronu a Padovu do Benátek. Odtud je to již kousek cesty do Terstu. Přes Slovinsko jsem projel prakticky dvě etapy a nyní začínám objíždět Istrii. Za rok jsem ujel 2468 km.

Etapa 249

Start: Vrsar, Petalon Rezort

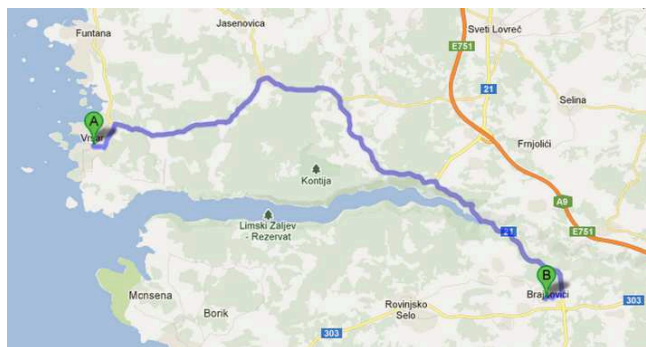
Cíl: Brajkoviči, Apartements Villa Fjord

Vzdálenost: 17,8 km

Ujeto 20. 1. 2013

Ve Vrsaru jsem zůstal dost dlouho, užil jsem si mezitím pěkné vánoce a v práci už začal pořádný šrumec, takže jsem ani nejezdil. Ale měl jsem kilometry navíc, takže jsem si to mohl dovolit.

Opouštím tedy kempovou a hotelovou oblast, Vrsar nechávám po levé ruce a stoupám mezi pahorky Istrijského poloostrova. Dál se cesta už jen mírně klikatí mezi listnatými lesíky, nebo vinohrady.

Vesnic při cestě moc není a navíc hospody při cestě jsou v tuto zimní dobu zavřené.

Jednu takovou jsem minul ve vesničce Flengi.

Další zavřené hospůdky mímám v Kloštaru. Za ním se pak pomalu přibližuji ze severní strany k Linskému fjordu, což je hluboký záliv, který jsem již jednou navštívil, ale tehdy na výletní lodi z Poreče. Tady jsme měli jednu

zastávku cesty, od lodi jsme šli k jeskyni ve svahu, kde prý natáčeli i Vinnetoua. Bohužel tam se dnes nestavím, vede tam cesta jen od moře. A taky zatím záliv není vidět, je za stromy a křovinami po

pravé ruce. V jedné ze zatáček byla i malá dřevěná vyhlídková věžička, ale byla zavřená. O kousek dál byla vyhlídka další, ale ani odtud to není nic moc. Navíc záliv je tady již dost úzký, vypadá to spíš jako nějaká řeka. Nakonec sjíždím dolů k zálivu, ale prakticky až na jeho konec, který se mi posléze ztratil

mezi křovinami. Sjel jsem tedy z kopců prakticky až k nulové nadmořské výšce, ale tady opět cesta stoupá nahoru. Toto mírné, leč dlouhé stoupání vede až do cílové vesničky.

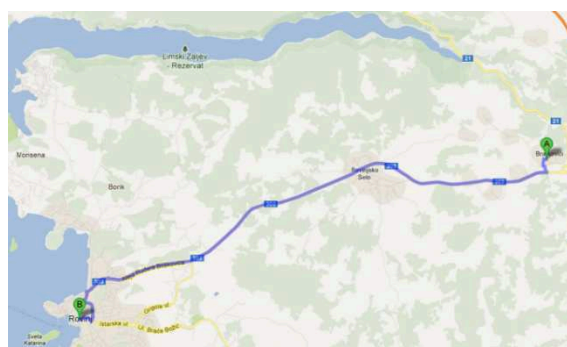
Etapa 250

Start: Brajkoviči, Apartements Villa Fjord

Cíl: Rovinj, Old Town Apartments

Vzdálenost: 12,0 km

Ujeto 16. 2. 2013

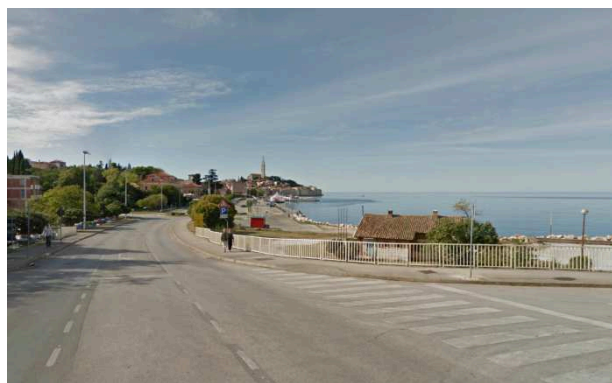

Dlouho jsem nejezdil, měla na tom podíl jakási viróza, kterou jsme nejdříve chytili přímo na Silvestra, pak to dostali u Radky a před 14 dny ji Kuba opět přinesl k nám. Dokonce jsem doma proležel tři dny. Je sobota a včera už jsem se cítil lépe, dokonce jsme byli v Šumperku na bowlingu.

Takže konečně dnes opět vzhůru do šlapání.

V Rovinjském Selu opravují silnici, takže občas mne zastavují semaforey. No, pro rekreanty je lepší opravovat v zimě, jinak bych chtěl vidět ty zácpy. Kromě toho je cesta docela dobrá, žádné velké kopce a celkem dobrá asfaltka. Ostatně těch 12 kilometrů po skoro měsíční přestávce bylo tak akorát. Ještě, že jsem na vánoce dostal od Ježíška měkký povlak na sedlo rotopedu.

První pohled na Vrsar po příjezdu k moři mi připomíná koncovou stanici lodního výletu před mnoha lety. Projíždím kolem mola, kde jsme kotvili a na obzoru je vidět starý střed města, jak jinak s typickým kostelem na kopci. I tam jsme tehdy byli a okusili jsme i plody opuncí, které jsme si tam utrhlí. Tentokrát je únor, opuncie nejsou.

Takže akorát tak se ubytovat ve městě a zítra zase dále, směr Pula.

Etapa 251

Start: Rovinj, Old Town Apartments

Cíl: Barboška, Apartments Rona Barbariga

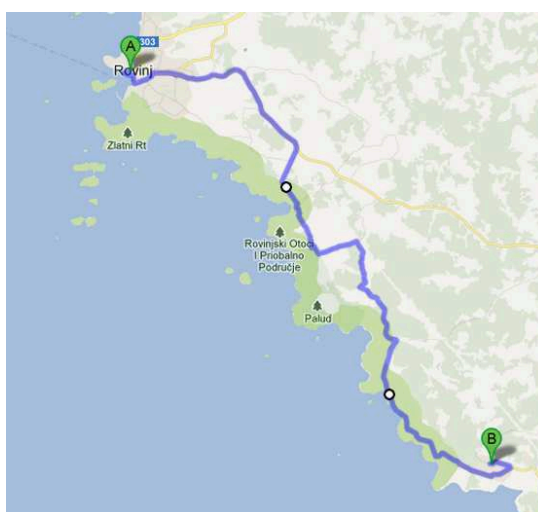
Vzdálenost: 19,6 km

Ujeto 17. 2. 2013

V Rovinji jsem strávil jen necelý den, ani nebyl čas se podívat k dominantě, tedy kostelu, po obědě pokračuji dál.

Trošku problémem bylo vykličkovat úzkými starobylými uličkami města k přístavu, ale mám to za sebou. Jako mladík prošlapávám Omladinskou ulici a mířím ven z města. I nová část města je docela příjemná, v létě je tu dost zeleně a žádné paneláky. Domky se zahrádkami, musí se tady dobře bydlet.

Do Puly je to ještě skoro 40 kilometrů, takže budu mít ještě jednu zastávku, ve vesnici Barboška.

Při cestě mímám Vestar, což je prakticky jen letní kempingové místo. V tuto dobu nic zajímavého. Ani dál mne nic podstatného nepotkalo, takže se dvěma zastávkami, způsobenými nutným odpočinkem mé sedací části, jsem v cíli cesty. Barboška je malé letovisko, v tuto dobu skoro prázdné.

Etapa 252

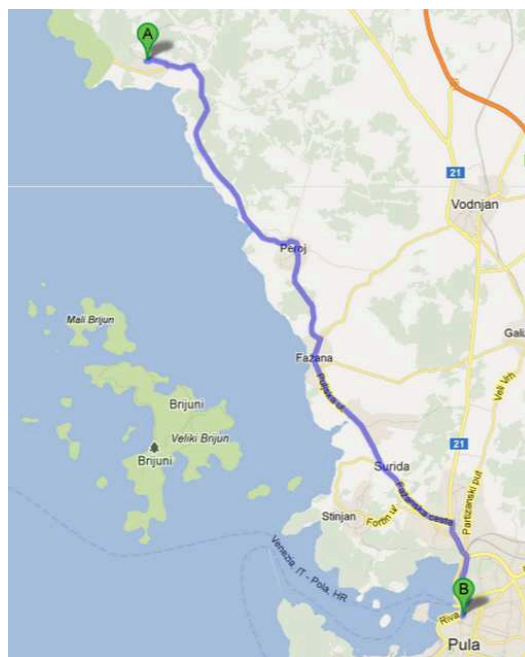
Start: Barboška, Apartments Rona Barbariga

Cíl: Pula, Hotel Amfiteatar

Vzdálenost: 17,8 km

Ujeto 20. 2. 2013

Nejprve je nutno projet mírnou, křovinatou pahorkatinou k vesnici Peroj, při cestě několik kempů, nyní prázdných. Kolem cesty po obou stranách stojí kamenité zidky, typické pro Chorvatsko. Další vesnice se jmenuje Fažana, je poblíž moře a je to znát, po pravé straně u cesty v borových lesících je plno míst pro kempování. Tady už roští mizí a čím víc se blížím Pule, tím víc je krajina kulturnější a domů kolem cesty přibývá, většinou to jsou domy rekreační, aspoň se mi to tak zdá. A jsem v Pule. Na kraji města přejižďím trať, po které jsem jako patnáctiletý přijížděl někdy v druhé polovině července před téměř 47 lety nad rámem na nádraží, keš jsem po vystoupení z vlaku prakticky poprvé v životě poznal zblízka moře. Je to už hodně dávno, za tu dobu se z teena stane dědek se třemi vnoučaty. Jsem zvědavý, jestli je ještě vůbec po těch letech na něco z té doby vzpomenu. Jsem ve městě, ale nic si nepamatuju. Akorát ten amfiteátr, který mám někde doma vyfocený, právě projíždím kolem něho! Část se nyní opravuje, byl v něm z přední strany takový zub, který je nyní za lešením. Moje nynější cesta vede kolem něj, mám jej po levé straně. Napravo pak za parkem je přístav, kde tehdy hodně smrděly ryby a odkud jsem pak vyplul na asi třídní výlet do Splitu. Hotel, ve kterém dnes končím, je poblíž amfiteátru a také se podle něho jmenuje. Možná, že právě tady jsem

tehdy v létě popíjel koktu, což tehdy byla místní limonáda, něco jako u nás kofola. Je tam i předzahrádka, ale takových restauráček s předzahrádkami tady v létě bývá víc, tak opravdu nevím.

Etapa 253

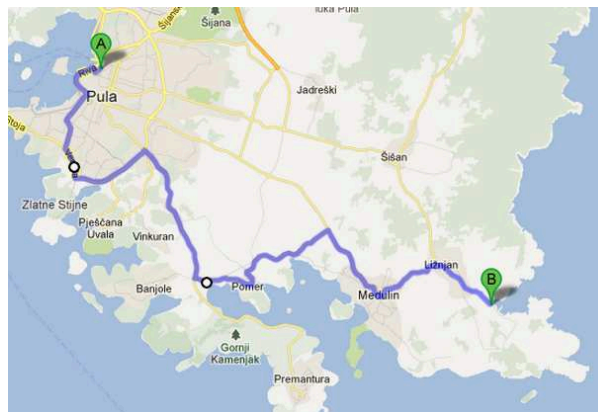
Start: Pula, Hotel Amfiteatar

Cíl: Ližnjan, asi tábor ČSD před 47 lety

Vzdálenost: 19,5 km

Ujet 22. 2. 13

Dnes se opět vracím do doby před 47 lety. Pár vzpomínek na Pulu: Kromě amfiteátru a přístavu je toto město známe ještě ostrovem Brioni, kde měl své letní sídlo tehdejší prezident Josip Broz Tito. Tento ostrov při cestě neuvidím, pulský záliv je poměrně úzký a tento ostrov se za ním ztrácí poněkud vpravo.

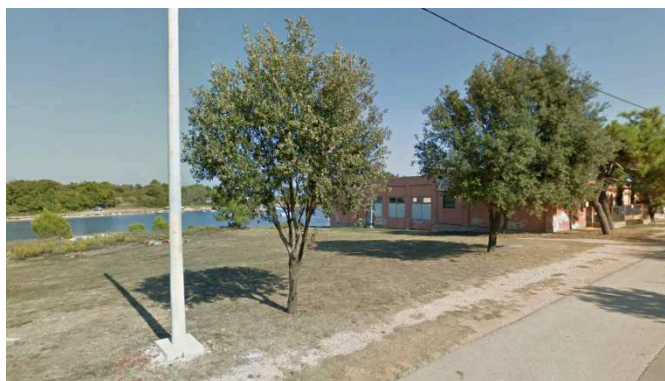
Ten park před amfiteátre se jmenuje, jak jinak, Titův park. Tady ještě stále na svého prezidenta vzpomínají s úctou, přesto, že se od té doby politická situace dost změnila. Odtud projíždím kolem přístavu, kde nyní v zimě ty ryby tak nesmrdí, takže objíždím les jachetních stožárů a dále pak námořních jeřábů nákladního přístavu.

Cestu do Ližnjan si dnes kvůli plánu kilometrů trochu protahuji, pojedu přes Medulin, o kterém jsem tehdy jen slyšel, že je tam pěkně, ale nebyl jsem tam, autobus měl trasu přímější a celkem dost levnou, tehdy stála možná 3 dináry, možné ještě méně, což bylo do 10 Kč. Nová část Puly s vysokými paneláky tehdy asi ještě nestála. A široká cesta kolem nich, o té jsem si tehdy mohl nechat jenom zdát.

V Pomeru se pak cesta do Medulinu zužuje, ale stále je to pěkná asfaltka. Nakonec jsem se tady trochu ztratil, ale jedna směrovka mne vrátila zpět na Medulin, takže dále vše OK. Další vesničky při cestě mají také krásné

slovanské názvy: Livadice, Vrčevan, Ližnjan. Medulin mne jako docela příjemné městečko překvapil, možná by tu bylo v létě pěkně. Ale už jsem netrpělivý na Ližňany, je to z Medulina menší kousek, než jsem si myslel. Leží v mírném kopci nad mořem, to je kromě hospody jedna z mých vzpomínek, ale tu hospodu tady nepoznávám, i když nějaké při cestě míjím. Pomalu vyjíždím z vesnice, přibýlo tu asi hodně nových rekreačních domů, prakticky nic tu nepoznávám. Je to ta správná cesta, není to ta správná cesta?... Nevím. Končím u zálivu, kde vedle silnice stojí nějaký starý, nízký barák a vedle něj je prázdné místo, kde si snažím představit těch asi 10 stanů s podsadami, kde jsme tehdy trávili skoro pionýrskou rekreaci odborové organizace Československých drah. Opravdu, nikde jinde to asi nebylo. Takže tady symbolicky končím, ač si to tady možná ani nepamatuji.

Etapa 254

Start: Ližnjan, asi tábor ČSD před 47 lety

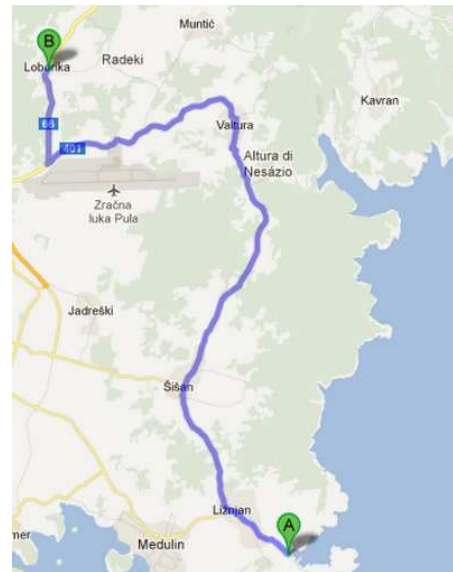
Cíl: Lobarika

Vzdálenost: 18,5 km

Ujeto 23. 2. 2013

Po vzpomínkách na moji první velkou zahraniční cestu se dnes opět vydávám dál kolem pobřeží Jadranu a opět blíže k důchodu.

Z Ližnjan směřuje moje cesta nejprve do Šišan, což je vesnice směr Pula, možná, že právě tudy jsem tehdy do Puly jezdil. Za vesnicí Valtura objíždím letiště Zračna luka Pula, létají tady i dopravní letadla, ale žádné jsem startovat, nebo přistávat neviděl. Na konci, nebo na začátku letiště, jak se to vezme, odbočuji na hlavní silnici do Lobariky, kde dnes končím.

Etapa 255

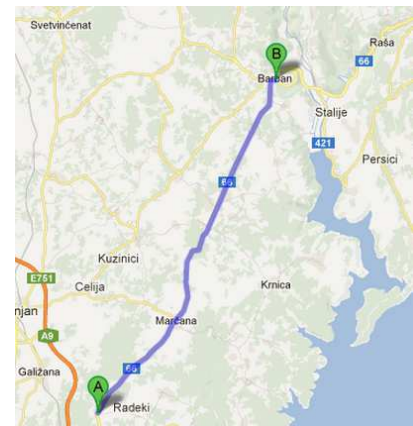
Start: Lobarika

Cíl: Barban, Rural Pension Istra

Vzdálenost: 19,6 km

Ujeto 2. 3. 2013

Istrijský poloostrov na mne zatím působí příznivějším dojmem, než jsem si představoval: Nejsou tu téměř žádné kopce, silnice jsou sice úzké, ale celkem slušný asfalt. Kolem většinou listnané lesíky a mezi nimi pole s červenou hlínou, čekající do jara na nové rostliny a docela pěkné vesnice. Projíždím vesnicí Marčana a cedule mne směřují na Rijeku. Ale do ní to ještě mám přece jen kousek před sebou. Dnes ale je Marčana pouze jedinou vesnicí na mé etapě. Cesta vede stále přímo, pouze občas míjím nějakou odbočku k jiné vesnici, jinak kolem mne spíš lesy.

Vesnice Barban je malá, pro mne významná pouze jako etapová zastávka.

Etapa 256

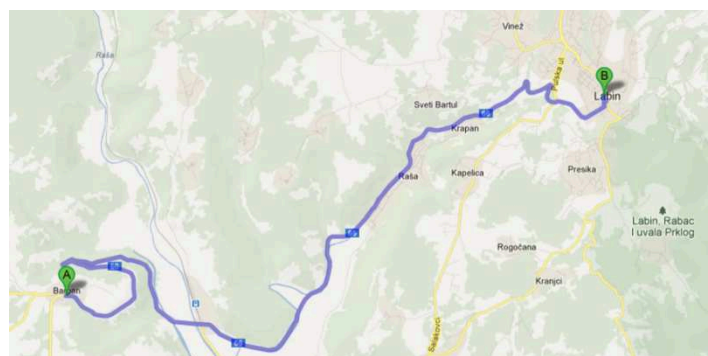
Start: Barban, Rural Pension Istra

Cíl: Labin, Villa Calussovo

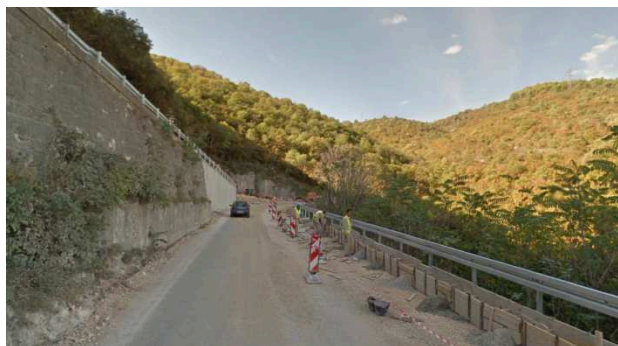
Vzdálenost: 15,1 km

Ujeto 3. 3. 2013

Začátek etapy je trochu namáhavější, stoupám mezi istrijskými lesíky s údolím

po pravé ruce. Převládají většinou borovice a po levé ruce je silnice lehce zasekána do skalního podloží lesa. Náročné to pak nastává po chvíli, kdy vjíždím přímo do rekonstrukce. Napravo rozkopáno a betonují tady novou krajnici se zábradlím. Materiál pro opravu cesty mají o kousek dál, vysekali si jej přímo v lesnatém svahu vlevo od cesty. Skutečně pěknou jízvu tady způsobili předtím krásné krajiny! Ale to už jsem bohudíky na dnešním vrcholu stoupání a nyní mne už jen čeká sjezd do cílového města.

Bohužel tady není ani asfalt, jen sice rovná, ale kamenitá cesta. Ano, asfalt je zde vyfrézován až na kámen. Až po sjezdu do poměrně širokého údolí se to trochu mění, tady je položen asfalt nový, ale poměrně strukturovaný, třeba si říkají, že to v létě teplem roztaje a díry se samy zalejí. Ale to už pojedou domů. Řeka Raša, kterou zde po mostě přejíždím, to má k Jadranu jen kousek. Já trochu dál, možná 30 km někde k Plominu. Nyní mám stále údolí řeky Raši po pravé ruce a mířím vedle další řeky vlevo, mírně do kopce, do dalšího údolí. Jak se dívám do mapy, je to opět řeka Raša, její druhé rameno. Ta řeka se jmenuje podle vesnice, nebo vesnice podle řeky? Nevím. Tady se údolí zužuje a opět stoupám mezi istrijské lesnaté kopce. Stoupání pak trvá až do Labinu, což je městečko v kopcích Istrije. S kostelíkem na kopci a pěknými, čistými ulicemi. Penzion, kde končím, je poblíž prvního kruhového objezdu.

Já trochu dál, možná 30 km někde k Plominu. Nyní mám stále údolí řeky Raši po pravé ruce a mířím vedle další řeky vlevo, mírně do kopce, do dalšího údolí. Jak se dívám do mapy, je to opět řeka Raša, její druhé rameno. Ta řeka se jmenuje podle vesnice, nebo vesnice podle řeky? Nevím. Tady se údolí zužuje a opět stoupám mezi istrijské lesnaté kopce. Stoupání pak trvá až do Labinu, což je městečko v kopcích Istrije. S kostelíkem na kopci a pěknými, čistými ulicemi. Penzion, kde končím, je poblíž prvního kruhového objezdu.

Etapa 257

Start: Labin, Villa Calussovo

Cíl: Plomin, Hotel Flanona

Vzdálenost: 15,0 km

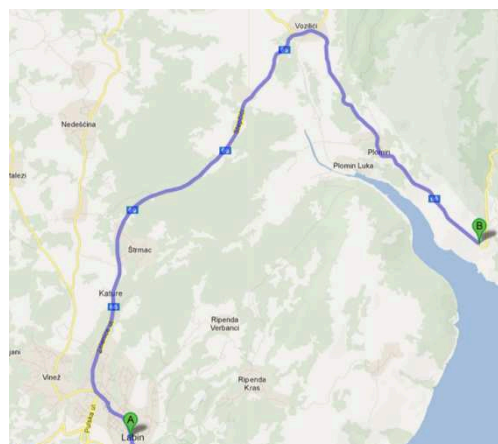
Ujeto 3. 3. 2013

Takže jsem se v Labinu ani neohřál. Dopoledne jsem ujel etapu a po obědě už vyrážím na další, táhne mne to opět k Jadranu, směr Rijeka.

Opět do kopce a navíc blíž k nějakým pustým horám.

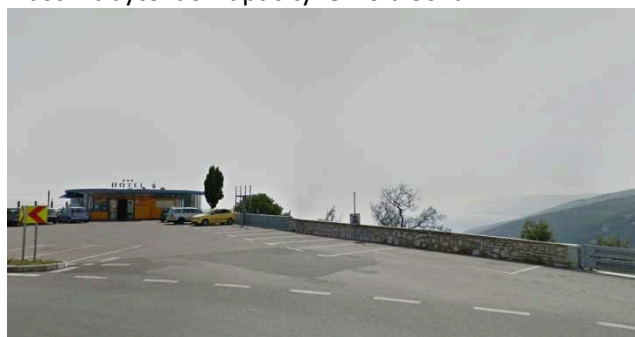
Ve Stepčiči je mám po pravé ruce a to mám dnes

ještě jet někam vpravo! Jsem zvědavý, kudy to bude. Nakonec, sláva, vidím to dobře. Jako trojúhelník s vodorovnou stranou nahoře se mezi horami otevírá průjezd k moři a již dojíždím ke křižovatce, kde směr rovně vede na Rijeku, ale já mířím vpravo, blíž k moři, směr Plomin. Dlouhým obloukem mířím do svahu, ve kterém jedu prakticky již rovně s údolím po pravé ruce. A budu pomalu sjíždět dolů, k moři. Plomin je typické chorvatsko-italské město s kamenným kostelem, tvořícím jeho dominantu. A je odtud překrásný výhled na záliv Jaderského moře, který v údolí pod městem začíná, nebo vlastně končí.

A teď už jenom sjet úbočím dolů. Hotel leží v zatáčce této krásné nadmořské cesty. Je k němu přístup z parkoviště. Nezdá se nijak nápadný a velký, ale zdání klame. Z parkoviště je do něj pouze vstup a vlastní ubytovací kapacity leží o trochu níž.

Výhled na moře je odtud opravdu fascinující!

Etapa 258

Start: Plomin, Hotel Flanona

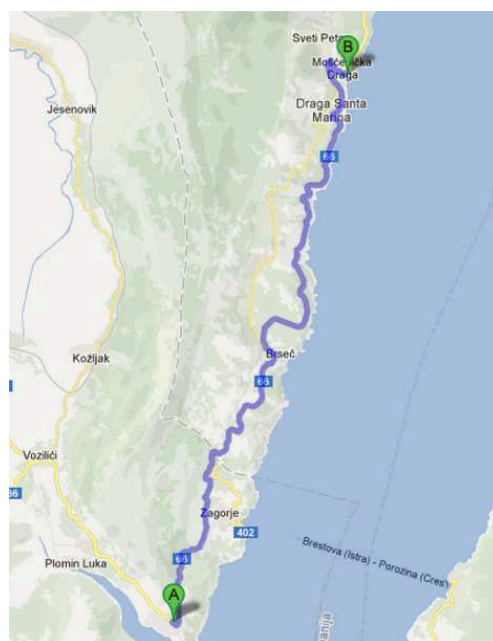
Cíl: Mošćenička Draga, hotel Mediteran

Vzdálenost: 17,9 km

Ujeto 5. 3. 2012

Při pravé ruce mne dnes bude provázet Jadran, který uvidím nejprve z výšky, až dojedu na jejím konci přímo k vodě. Moře zde připomíná velké jezero, protože celou cestu je na druhém břehu ostrov Cres.

Asi ve třetině etapy se loučím s Istrijí a vjíždím do Primorsko-goranské županije. Teprve tady, od Zagorje pomalu silnice nabírá nějaké to klesání, doposud to šlo ještě nahoru. Silnice je prakticky celou etapu zasekaná do poměrně prudkého svahu, občas je z ní výhled na Jadran, občas jen na vysoké roští.

Hotel Mediteran je postaven v placené zóně uzavřené závorami, cena za vjezd prvních 30 m je zdarma, další metry cesty jsou už za 36 kun za den. Docela drahé, kdybych to věděl, zůstal jsem v kempu na začátku letoviska, ale cíl byl naplánován, takže tady končím.

Etapa 259

Start: Mošćenička Draga, hotel Mediteran

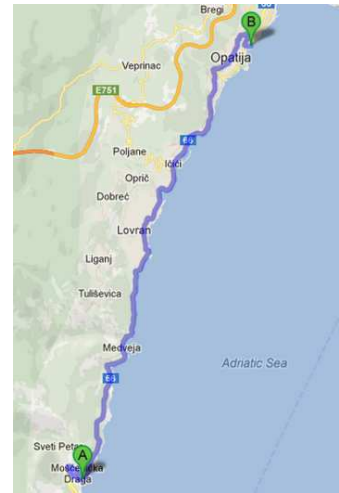
Cíl: Opatija, Hotel Ambassador

Vzdálenost: 15,8 km

Ujeto 6. 3. 2013

Cesta je prakticky stejná, jako včera, opět jedu zaříznutý do svahu, příjemnou asfaltkou.

Při cestě projíždím letoviskem Medveja, kam jsme jednou také měli jeden z plánů dovolených, ovšem neuskutečněný. Pořádala to tehdy šumperská cestovka pana Suchánka a bylo to do chatků a docela levné. Ostatně, nemůžeme být všude. Pláž je tady poměrně malá, oblázková, nic moc a pár nějakých těch hospůdek, jak už to tak bývá. Jedu dál. Dalším letoviskem při cestě je Lovran, ten je už proti Medveji trochu větší a v létě tady asi bývá celkem rušno. Ale tam šumperské cestovky nejezdí, aspoň o tom nevím. Pak navazuje Ika a Ičići, další ze série letovisek před Opatijí. Přítomnost tohoto lázeňského města se už pomalu projevuje větším množstvím palmem při cestě a v zahradách, místní svahy jsou tady vyhřívány jižním sluncem a bývá tady poměrně velmi teplo. Ovšem ochlazované Jadranem, takže celkem příjemně. A ani v zimě tu moc chladno nebývá.

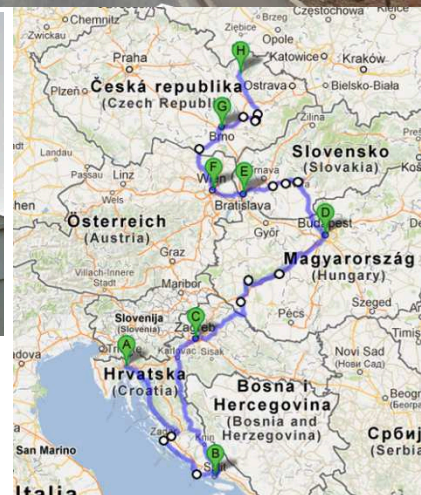
Opatija, to má docela zvuk!
Opravdu i ve virtuální skutečnosti to vypadá dost pěkně.

K hotelu Ambassador však ještě musím projet celkem pěkný

kousek, ale to už je s kopce, hotel stojí přímo u moře.

Je to velmi pěkný, moderní hotel, ovšem nebude z nejlevnějších, ale měl bych tu být jen na chvíli.

Večer jsem zasednul k počítači a upravil plán další cesty takto:

Etapa 260

Start: Opatija, Hotel Ambassador

Cíl: Rijeka, Grandhotel Bonavia

Vzdálenost: 12,7 km

Ujeto 9. 3. 2013

Takže mi to dalo tři dny, než jsem vše dopiloval a nyní mám už všechny etapy naplánovány až do Losin. Celkově to bude 366 etap, jako dní v přestupném roce. To znamená ještě 106 etap.

Ale nejdříve k té dnešní:

Opatija je rozložena podélně k moři, to znamená, že je poměrně dost dlouhá. Jedu, jak jinak, po ulici maršála Tita, na kterého tady zdejší Chorvati nedají dopustit, i když to byl Srb. Tehdy se to ještě tak nebralo. Dnes tu Srby nemají moc rádi.

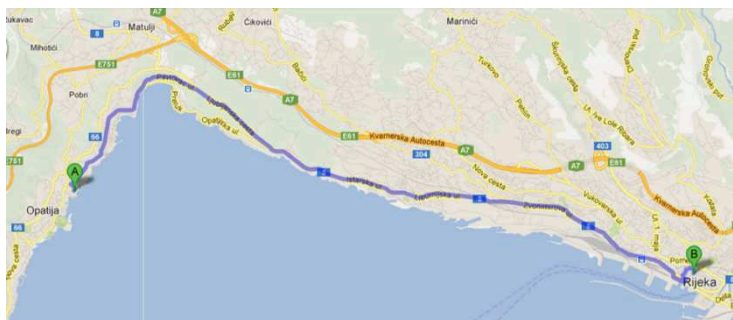
První letoviště, Preluk navazuje na Opatiji, po pravé straně mezi silnicí a mořem je docela slušný kemp, možná by se tady dalo zajet i autem, ale já na ty dlouhé cesty nejsem.

Do Rijeky to je docela blízko, po necelé půlhodině už projíždím jednou ze širokých hlavních ulic, přístaviště po pravé ruce, jak jinak. Kdysi jsem už

tady jel, tehdy autobusem, ale moc si z toho

nepamatuju. Město je to docela velké, ale spíš na práci, než na rekreaci. Raději projet a honem dál.

Jen jedna z mála věcí mi tu byla povědomá, vlakové nádraží vpravo u silnice. Cílový hotel je odtud kousek vlevo, více v centru města a k němu je nutno projet několik jednosměrek. Hotel Bonavia je typickým městským hotelem ve starší budově, ale nic rozumnějšího se mi vybrat nepodařilo.

Etapa 261

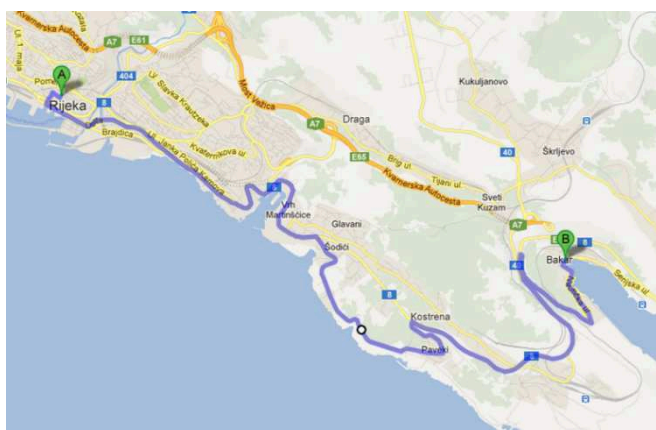
Start: Rijeka, Grandhotel Bonavia

Cíl: Bakar

Vzdálenost: 18,1 km

Ujeto 10. 3. 2013

Po sjezdu od hotelu k moři pokračuje další část cesty přístavištěm. Toto je sice ohraničeno závorami, ale podařilo se mi projet. Hlavní silnice vede sice poněkud vlevo, ale ten přístav pro mne, suchozemce je zajímavější. Akorát je třeba si dát pozor na koleje, zapuštěné do dlažby.

Konečně zase jedna zajímavost: v místech, kde jsem to vůbec nečekal, vjíždím do nového silničního tunelu, zřejmě se tím řeší velký dopravní ruch, zejména ten letní. Dnes je tu celkem prázdný.

A pokračuji dál, na Bakar. Tady už ty strmé svahy, jaké byly před Opatijí, nejsou. Ale i tak, výhledy jsou tady pěkné. Akorát nevím, proč všude propagují ten radler, čili ochucené pivo. Není nad naše klasické značky, ale těch tady moc není.

Bakar leží na konci poměrně úzkého zálivu, shora když k němu přijíždím, vypadá docela pěkně, až na ta jeřáby, které značí, že to bude městečko spíš na práci, než na rekreaci.

Nakonec to ale předčilo mé očekávání: kolem zálivu je pěkná promenáda, staré kamenné domy s hospůdkami, co víc si lze přát?

Etapa 262

Start: Bakar

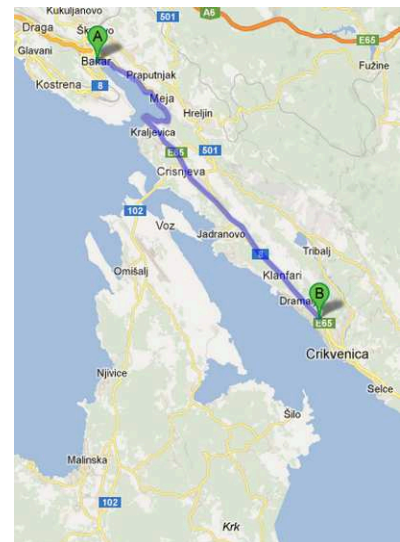
Cíl: Crikvenica, Hotel Ad Turres

Vzdálenost: 20,4 km

Ujeto 16. 3. 2013

Prvních zhruba 5 km jedu kolem poměrně úzkého Bakarského zálivu. Je opravdu úzký, připadá mi to, jako bych jel po břehu nějaké přehrady. Volné moře tu prakticky není vidět.

A takto jedu až do cílového hotelu, který je u silnice na začátku Crikvenice. Za mořem je nyní vidět ostrov Krk, bohužel vysoký most, který na něj vede, jsem přejel asi v polovině etapy, ze silnice na něj nebylo vidět.

Etapu 263

Start: Crikvenica, Hotel Ad Turre

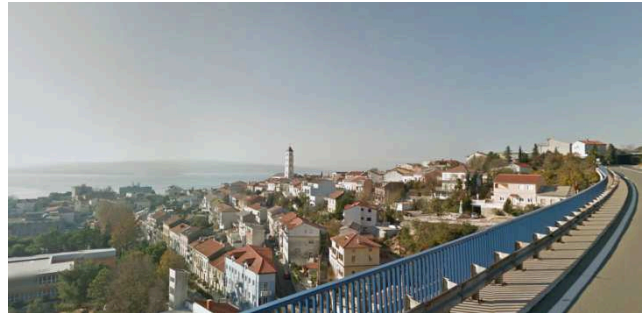
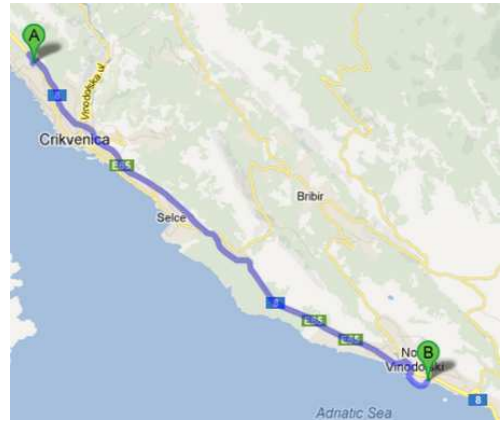
Cíl: Novi Vinodolski, Hotel Lisanj

Vzdálenost: 12,8 km

Ujeto 17. 3. 2013

Crikvenica se rozkládá ve svahu pod hlavní silnicí, takže jsem se do ní vlastně nedostal. Tím jsem neprojel kolem pláže a přístavu, kde jsme před léty měli kousek volného odpoledne při okružní plavbě kolem Krku. Takže jedu dál

a dívám se jen shora. Obrisy ostrova Krk pouze prosvítají v mlžném oparu za mořem.

Cílové městečko Novi Vinodolski také vypadá docela pěkně, působí útulným dojmem s pěknou pobřežní promenádou.

Hotel je méně nápadný, ležící v zeleni místního parku, nedaleko od moře.

Etapu 264

Start: Novi Vinodolski, Hotel Lisanj

Cíl: Jelena, Kamp Bunica

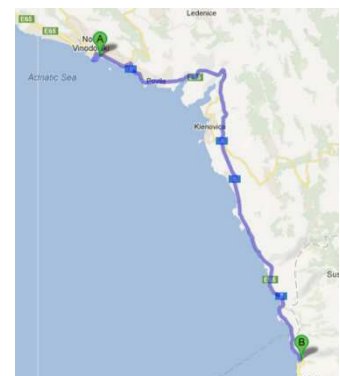
Vzdálenost: 17,6 km

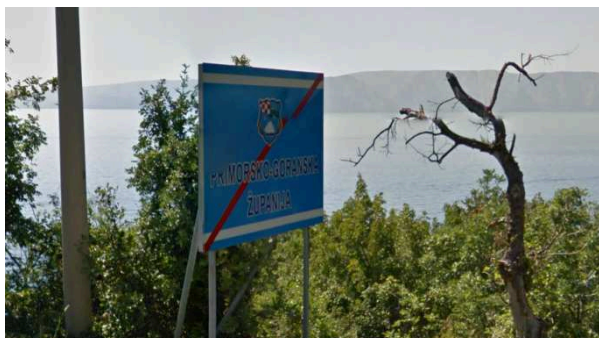
Ujeto 18. 3. 2013

Dnes mne stále ještě po pravé ruce za mořem provází ostrov Krk a při cestě mímám několik

vesnic a kempů. Kromě toho, nebýt takové pěkné silnice, krajina jako z Vinnetoua.

Všude kolem jen skály, skromně porostlé keři, nikde žádný strom. Silnice je místy obezděna novými zdmi, údolí jsou zde velmi prudká, jsou to zábrany. Mně by to stačilo, ovšem kdoví, jak by to zabránilo třeba pádu auta.

Před koncem etapy opouštím druhou Chorvatskou županiji, Primorsko–goranskou a vjíždím do třetí, Ličko-senjské. Ráz mé cesty se nemění, stále jen hory, moře a ukazatele do kempů. Nakonec i ten můj jsem našel.

Etapa 265

Start: Jelena, Kamp Bunica

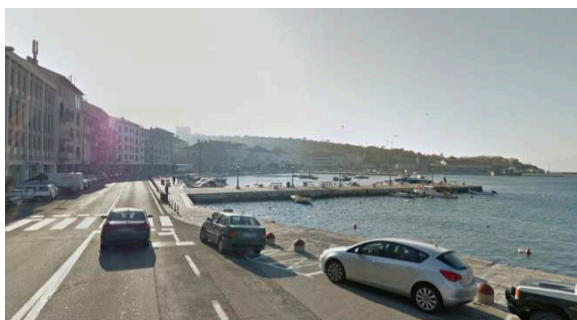
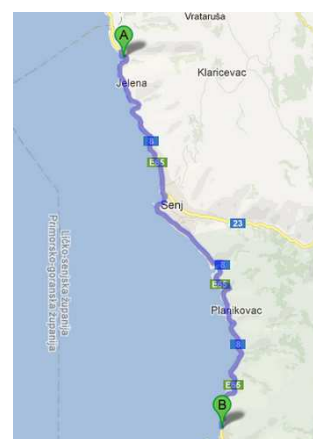
Cíl: Sveti Juraj, Apartments Croatia

Vzdálenost: 13,6 km

Ujeto 20. 3. 2013

I dnes mne ještě za mořem provází ostrov Krk se svým bíle svítícím skalnatým pobřežím. A Jadran, krásný svou modro – bílou strohostí.

Zhruba v polovině cesty projíždím město Senj, schované v oparu protisvětla. Na obrázku příjemné, jinak pro šlapání proti slunci nic moc.

Brzy budu mít Krk za sebou a blíží se ostrov Rab. Ale žádný z chorvatských ostrovů nemám plánován, kolem moře pojedou prakticky až do Splitu. Zatím jsem však dojel do městečka Sveti Juraj.

Etapa 266

Start: Sveti Juraj, Apartments Croatia

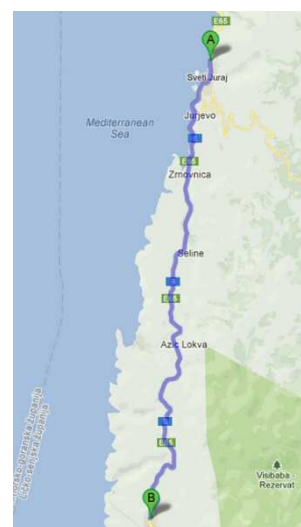
Cíl: Klada

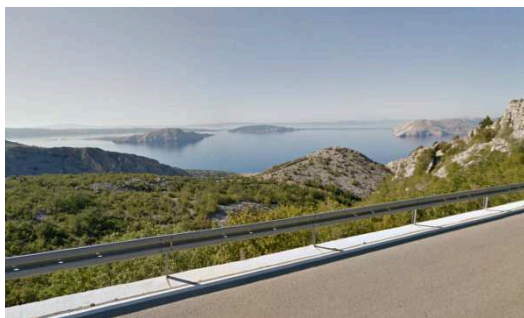
Vzdálenost: 16,2 km

Ujeto 23. 3. 2013

Cesta pokračuje stále kolem Jadranu, mójím opravdu příjemná místa.

Občas musím vystoupat kousek od moře, které se skrývá za kamenitými kopci, sem tam probleskne v dálce a pak opět sjíždím k vodě. Cesta se tady díky členitému pobřeží poměrně dosti kroutí.

Opravdu krásné výhledy! A dá se tady i zastavit, odpočívadel je tu dost. Zde nemá cenu spěchat. Dnes to byla móóóc pěkná etapa.

Etapa 267

Start: Klada

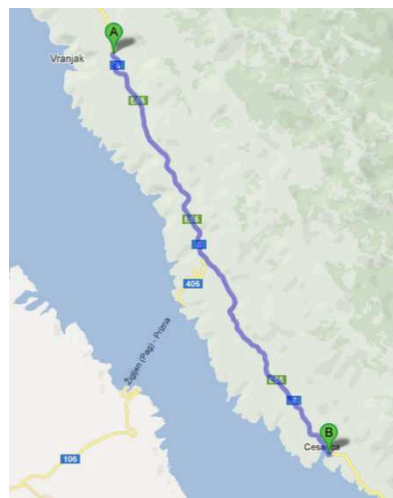
Cíl: E65 poblíž Vranjak

Vzdálenost: 18,2 km

Ujeto 24. 3. 2013

Po levé straně pohoří Velebity, po pravé jadrán a za ním ostrov Pag. Zde se moře opět zužuje, téměř činí dojem velké přehrady.

Dnes končím na jedné z pěkných nadmořských vyhlídek, pod širákem.

Etapa 268

Start: E65 poblíž Vranjak

Cíl: Cesarica

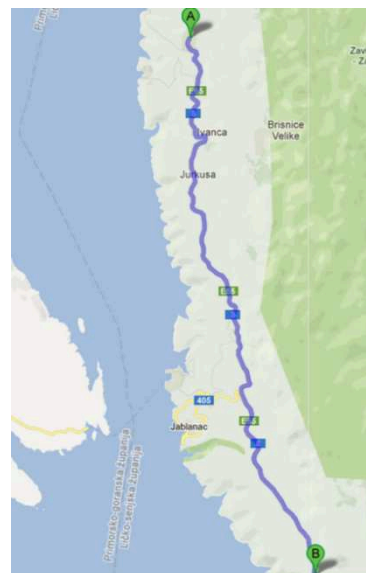
Vzdálenost: 14,6 km

Ujeto 26. 3. 2013

Docela horská cesta pod Velebity, občas je vidět moře, jinak spíš kamení, kamení, kamení. Bohudíky cesta je pěkná asfaltka.

Ostrov Pag je tady poměrně nízký.

Cílová vesnice Cesarica není moc velká a ani není žádným letoviskem. Ale někde musím končit.

Etapa 269

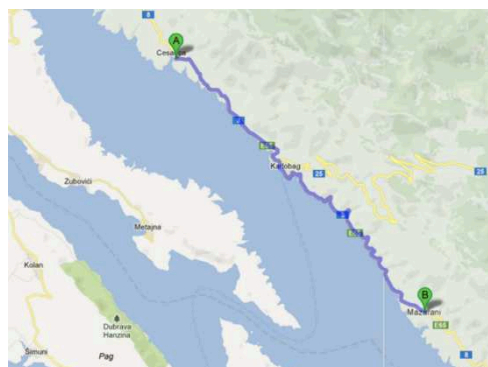
Start: Cesarica

Cíl: Mazurani

Vzdálenost: 15,8 km

Ujeto 1. 4. 2013

Je velikonoční pondělí a zároveň Apríl. U nás doma máme bílé Velikonoce. A já pokračuju jihovýchodním směrem ke Starigradu. Jak jsem se dozvěděl

z internetu, silnici, po které jedu, se říká Jadranská magistrála. Po ní prakticky pojedu až do Splitu. Byla postavena v 70. letech minulého století, tehdy to byl velký stavební počín, umožňující velkému množství turistů dojet co nejpohodlněji do všech letovisek na Jadranu. Nyní bych řekl: je to pěkná silnice, ale magistrála? To už asi ne. Na půl cesty se zastavuji na krátkou přestávku v Karlobagu, malém městečku

pod rozeklanými Velebity. Silnice tady vede přímo kolem moře a Pag je tak blízko, že by se dalo doplovat. Ale pozor, ty vzdálenosti klamou. Je čistý vzduch a vše se zdá blíž, než je to ve skutečnosti. Do Mazurani pak pokračuji prakticky stále kolem moře, cesta lemují kdejaký záliv, tedy se protahuje, ale je to pěkné. Dokonce, jak koukám, i místní si tady v kopcích staví své chaty...

Etapa 270

Start: Mazurani

Cíl: Veliki Przunac

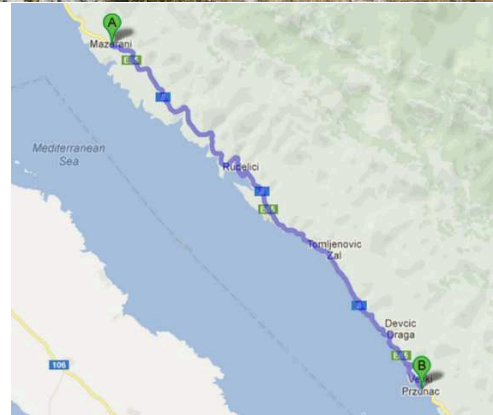
Vzdálenost: 16,1 km

Ujeto 2. 4. 2013

Pag je skutečně velmi dlouhý ostrov, jedu kolem něj prakticky již několik dní. Také dnešní etapa pokračuje v tomto duchu.

Začátek cesty nejprve trochu do kopečků, pak opět k moři a kolem něj až do cílového místa.

Ostrov Pag za mořem je tady téměř rovný. Etapa nebyla náročná.

Etapa 271

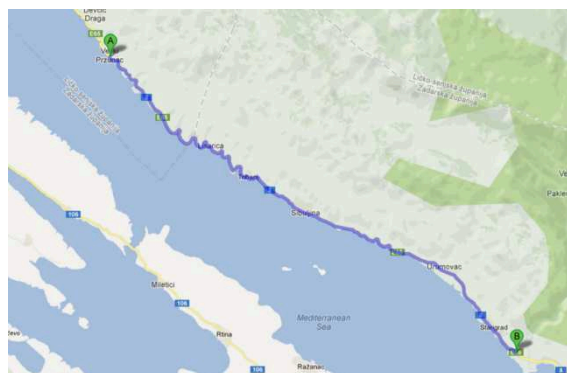
Start: Veliki Przunac

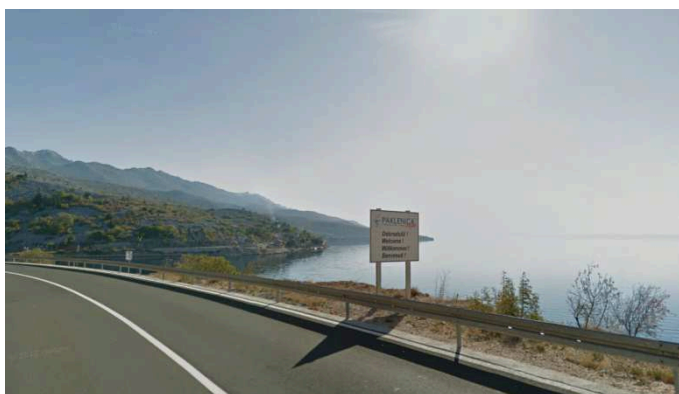
Cíl: Starigrad, Hotel Alan

Vzdálenost: 23,3 km

Ujeto 4. 4. 2013

Tady se opravdu nedá zabloudit. Magistrála kolem moře mne přes 20 km vede až do Starigradu.

Cedule při cestě mne upozorňuje na Paklenický kaňon, což je jedním z chorvatských přírodních parků. Ten jsem už jednou navštívil, právě ze Starigradu, kde končí dnešní etapa. Kaňonem vede krásná turistická cesta až vysoko do Velebitských hor, odkud jsou překrásné výhledy na moře. Ale rotopedem se tam jet nedá.

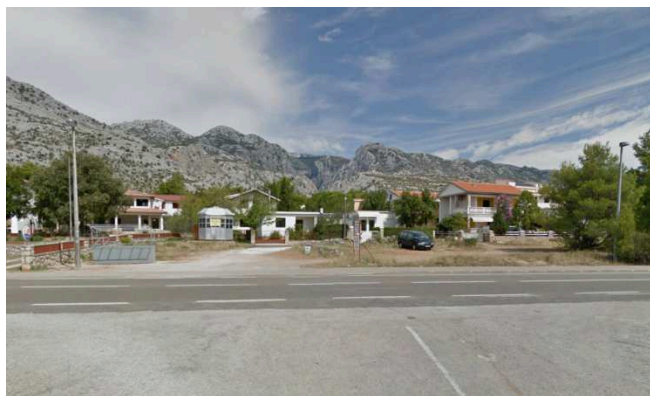
Starigrad je prvním městem Zadarské županije, do které posléze vjždím.

O kousek dál mne jiná cedule informuje, že do Zadaru to mám 45 km, to mi to docela pěkně ubíhá, i když dnešní etapa patří k těm delším.

Nyní jsem už ve Starigradu, na pravé straně mezi silnicí a mořem je docela pěkný kemp v borovém hájíku, dalo by se tady také docela

dobře trávit dovolenou. Ale mým cílem dnes není, je mimo sezónu. Takže docela s vděkem mne čeká a z dálky je vidět hotel Alan, ve kterém jsem už jednou byl ubytovaný. Aspoň si to po letech sice vitruálně, ale zopakuju. Vypadá to, že od té doby tu přibylo dost menších hotýlků, obchodů a restaurací. Asi to ke škodě není, dojem z toho je celkem příjemný. Hotel Alan zůstal opravdu na svém místě, asi 100 metrů od silnice vpravo v parku. Při odbočování se

ještě obracím zpět, nemohu si ujít pohled na Paklenický kaňon, který rozervává Velebity.

Etapa 272

Start: Starigrad, Hotel Alan

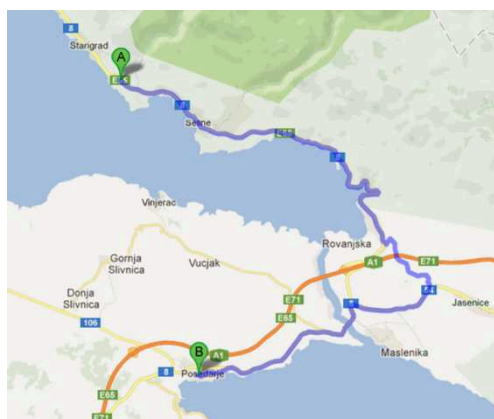
Cíl: Posedarje, Lucia

Vzdálenost: 21,9 km

Ujeto 6. 4. 2013

Nyní to mám dvě etapy do Zadaru. Také si tu cestu docela pamatuji, i když pojedu kousek vedle ní, hlavní silnice nebo dálnice pokud možno nepoužívám.

Zhruba v polovině etapy jsem u konce dlouhého zálivu, nebo vůbec, jestli to záliv je. Tady jakoby končilo moře

a další cíl mé cesty bude směřovat na západ. Ještě před cílovým městem projedu mostem přes průplav, jsou na něm mosty dva, ale ten velký patří hlavní silnici, což není mojí trasou. Tehdy do Zadaru jsme po něm jeli, nyní ho již vidím z dálky. Kus před ním nyní odbočuji ostře vlevo a jsem na velmi špatné silnici, nicméně jedu podle plánu. Je to asi stará silnice, než zde vybudovali dálnici. Bylo to asi 5 úmorných kilometrů, docela bez asfaltu, nedoporučuji. Nakonec jsem opět na normální cestě u Jasenice a pokračuji směr Zadar. Posedarje je spíše vesnice na břehu zálivu, akorát tak na ukončení etapy.

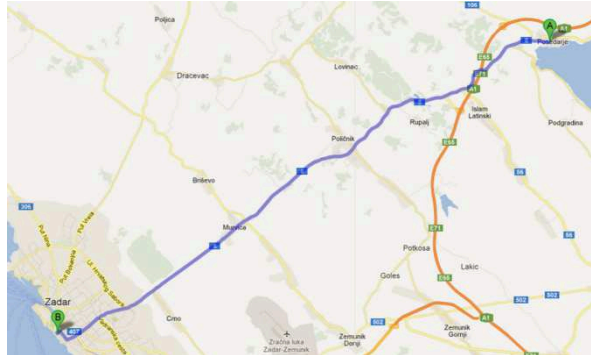
Etapa 273

Start: Posedarje, Lucia

Cíl: Zadar, Kolovare Apartment

Vzdálenost: 24,2 km

Ujeto 7. 4. 2013

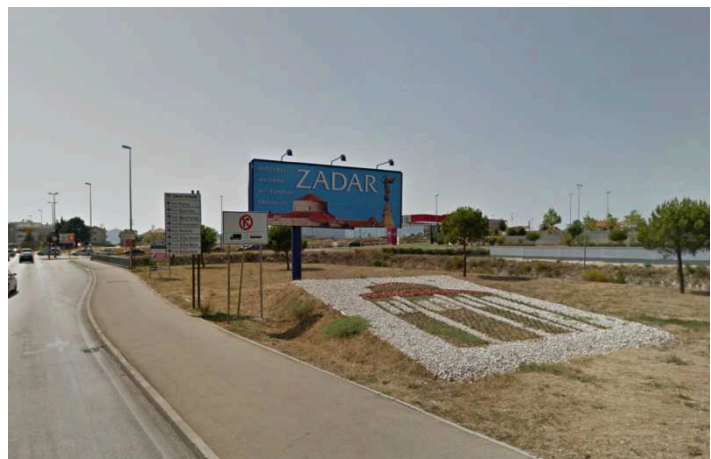

Protože Zadar mne láká, v Posedarje jsem se moc nezdržel, pouze jednu noc. Jedinou zvláštností je zde vnitřní moře, které je napájeno úzkým asi spíše průlivem, nebo průplavem, přes který jsem včera přešel. Do Zadaru mne nyní čeká průjezd pevninou, mimochodem opět docela dlouhý.

Velebity mám nyní za zády a jedu po rovině. Takto jedu až do Zadaru. Nyní něco málo k městu: Má necelých 80 tisíc obyvatel a je dosti známé všem českým turistům a cestovatelům. S dvouletou přestávkou během srbsko-chorvatské války je centrem přímořské i mořské turistiky. Je také východiskem k výletům ke Kornatským ostrovům, které patří do chorvatských národních parků a které jsme také před lety navštívili. Byl to tehdy velmi krásný výlet ze Starigradu s naloděním právě v Zadaru, obědem na jednom z krásných ostrůvků, koupáním v solném jezeře s velmi vysokým obsahem soli a cestou zpět při zpěvu moravských lidových písní jedné partie z Nedakonice při lehkém chorvatském bílém vínu.

Nyní pro mne Zadar začíná rozšířením silnice do široké dvojpruhové ulice s dost velkým provozem, tedy nic příjemného. Předměstí je moderní, kolem ulice vysoké paneláky, tak jako kdekoliv jinde v civilizované Evropě.

Směrem k moři je to už lepší, i když moje ubytování poblíž nemocnice v apartmánu až tak nic extra není, ale někde musím končit.

Etapa 274

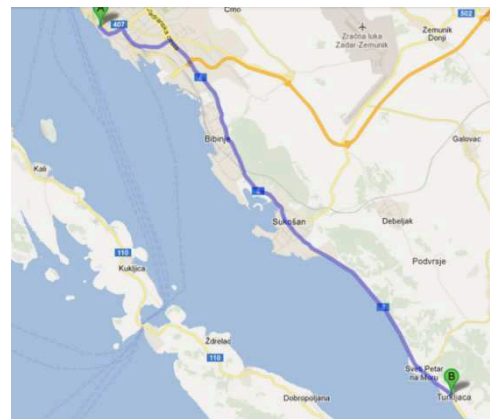
Start: Zadar, Kolovare Apartment

Cíl: Trukljaca, hotel Mare Nostrum

Vzdálenost: 19,2 km

Ujeto 10. 4. 2013

Co je to: Ugljan, Pašman, Iž, Žuk? Nevíte? Mezi Ugljanem a Pašmanem je vysoký most, pod kterým vedou lodní cesty ke Kornatským ostrovům. Ano, je to jasné. Jsou to názvy ostrovů poblíž Zadaru. Dnes je mám po pravé ruce.

Procházku kolem přístavu jsem si samozřejmě nenechal ujít. A pak honem na další cestu.

Poměrně malý střed města u přístavu mám rychle za sebou a po Biogradské cestě projíždím novou, větší částí města do pěknější, přírodnější části jadranského pobřeží. Cesta se již zúžila na obyčejnou asfaltku a jsem venku z města. Po pravé straně míváme Bibinje, pozor, neplést s Bibione, to je v Itálii, i když ten italský

vliv je tady všude kolem stejně vidět. Po pár stech metrech přejezdu zelení mezi stromy se blíží Sukošan s krásným jachetním přístavem. Alespoň podle mapy, protože přístav je až za pásem stromů a keřů. Až o kousek dál se cesta přiblížila k moři, přístav mám už za sebou, ale od něj vede souběžně se silnicí poměrně nově upravená promenáda. Za Sukošanem je po pravé ruce docela slušný kemp a možná za ním by bylo i docela pěkné místo ke koupání. Tedy v létě. Akorát ještě, aby tady byla nějaká ta pěknější pláž. Ty chorvatské, kamenité, nemám příliš rád. Silnice pak vede až do Trukljace stále rovně, bez zatáček, přímo vedle moře, ale pobřeží zde přes stromy není vidět. Ke koupání to tady taky asi není. Lepí je to pak až ve Svatém Petru. Trukljaca, kde dnes končím, pak prakticky na něj přímo navazuje.

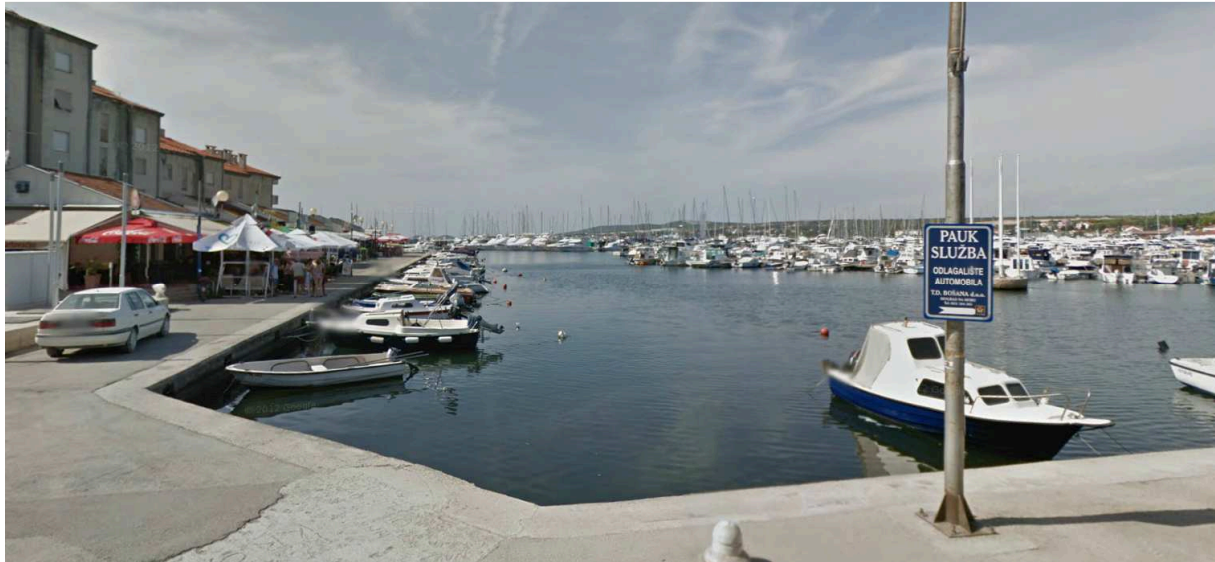
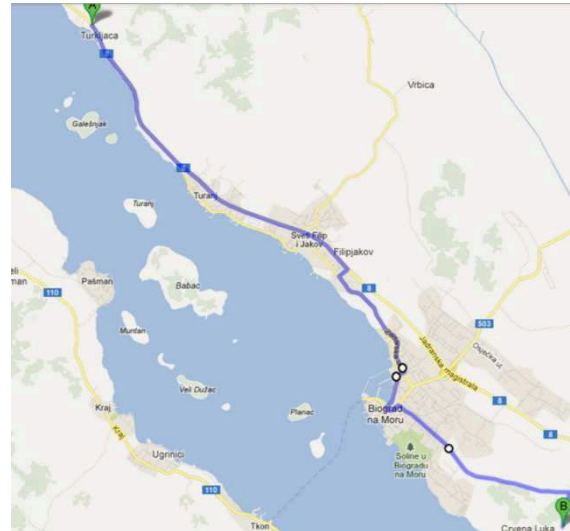
Etapa 275

Start: Trukljaca, hotel Mare Nostrum
Cíl: Crvena Luka, apartmány (byli jsme tam na poznávacím zájezdu), průjezd přes Biograd
Vzdálenost: 12,8 km

Ujeto 11. 4. 2013

Do dnešního cíle se vrátím skoro po 15 letech, kdy jsme cestovali po chorvatských národních parcích. Kousek za Biogradem na Moru je malé letovisko Crvena Luka, kde u zálivu s umělou písčitou pláží v borovém háji jsou postaveny příjemné patrové apartmány, ve kterých jsme strávili myslím, že tři dny, nebo spíš odpoledne a večery, protože jinak jsme podnikali výlety.

Po pravé straně za mořem se táhne ostrov Pašman. Letovisko Sveti Filip i Jakov nechávám po pravé ruce, pokračuji kolem moře na Biograd. Je to celkem kousek. Město velké není, ale má dost velký jachetní přístav. V jedné hospůdce jsme taky před 15 lety zašli na kafe a koupali na protější ostrov, který jsme tehdy nevěděli, jak se jmenuje. Ostatně to nevadilo, vychutnávali jsme si to kafe.

Taky jsem si tady nyní udělal menší přestávku, ale do cíle je to po Jadranské magistrále už jen kousek. Asi po dvou kilometrech odbočuji vpravo úzkou asfaltkou do Crvené Luky.

Bohužel tady se dá přespat akorát tak v lese, cesta dál je zavřená a myslím si, že i ty apartmány během těch 15 let musely zkrachovat. Tak snad další etapa bude končit lépe.

Etapa 276

Start: Crvena Luka

Cíl: Pirovac, Hotel Miran

Vzdálenost: 21,9 km

Ujeto 13. 4. 2013

Jak jsem zjistil, letovisko Crvena Luka nezkrachovalo, pouze se totálně přestavuje. Tak proto bylo zavřeno.

Dnes končím v hotelu, takže to bude lepší.

Pokračuji tedy jihovýchodně Jadranskou magistrálou do Pirovace.

Po pravé ruce nechávám Pakoštanu, což jsem taky kdysi někde slyšel, ale nebyl jsem tam a po levé ruce Vransko Jezero, zní to jako Vranovské, už abych tam někde dojel...

V první řadě dojíždím do další županije. Nyní je to Šibensko-Kninska. To znamená, blíží se Šibenik. Silnice zde vede kamenitou pustinou, porostlou keři. Moře vpravo, ani jezero vlevo vidět není, pouze v dálce vlevo vystupují šedivé hory. Tady je to spíš kamenitá rovina. Až ke konci etapy se cesta konečně pomalu vrací k Jadranu, jakoby k němu nechtěla.

Etapa 277

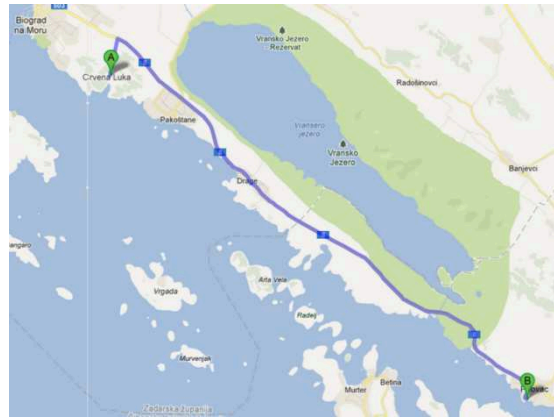
Start: Pirovac, Hotel Miran

Cíl: Vodice, Hotel Imperial

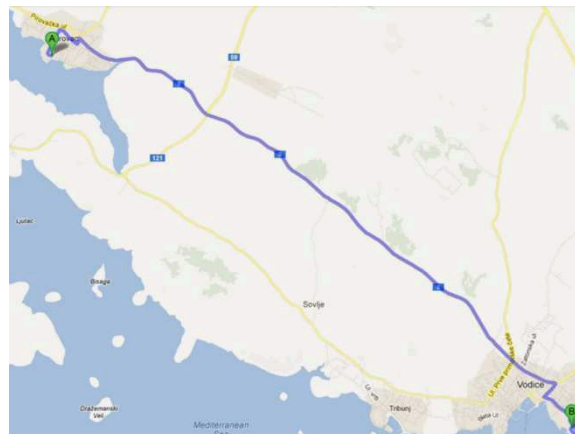
Vzdálenost: 14,4 km

Ujeto 15. 4. 2013

Etapu nastupuji až prakticky navečer. Dny se už dosti prodlužují a doma na zahrádce už začíná

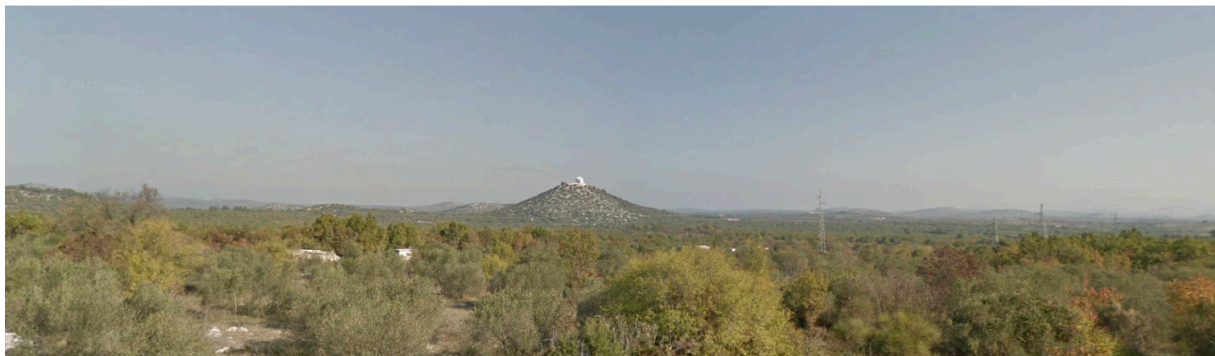

Pirovac je menší městečko, poblíž hotelu jsou také apartmány, jeden se dokonce jmenuje Pepo. Docela sympatické jméno.

práce. Předně: přehodil jsem kola u auta na letní. U rotopedu nemám žádný problém, šlape to pořád dobře, do důchodu musí vydržet.

Ke dnešní cestě: Pirovac opouštím podél velmi úzkého zálivu, vypadá to spíš jako řeka, ale nakonec zjišťuji, že je to opravdu záliv. Zde cesta stoupá mírně vzhůru mezi pahorky, kterými projedu až do Vodice. Národní park Skradinski Buk na řece Krce, jak hlásá cedule u cesty, tentokrát minu, navštívili jsem ho před 15 lety. K vodopádům je to jen 25 km, ale byla by to pro mne zajižďka.

Cesta mezi pahorky, křovím, kamením je poměrně nezáživná, pouze jeden kopeček mne zaujal, a to už před 15 lety a dodnes si na něj pamatuju, tedy to znamená, že jsem tudy už jednou jel. Na vrcholu toho kopečku stojí nějaká stavba, zřejmě buď hotel, nebo sídlo nějakého velkého zazobance. Do cílového městečka je to jen kousek, dnešní etapa je krátká. Dělán ji prakticky na jeden zátah.

Městečko je poměrně malé, ovšem plné apartmánů a jak to tak vypadá i ubytování v soukromí. Také přístaviště a korzo kolem moře je menší. Tak akorát pro české turisty. Samozřejmě i novější hotely tu jsou také, mám je nyní po pravé ruce, v parku mezi ulicí a mořem. K hotelu Imperial dojíždím už za stmívání.

Etapa 278

Start: Vodice, Hotel Imperial

Cíl: Šibenik, Hotel Jadran

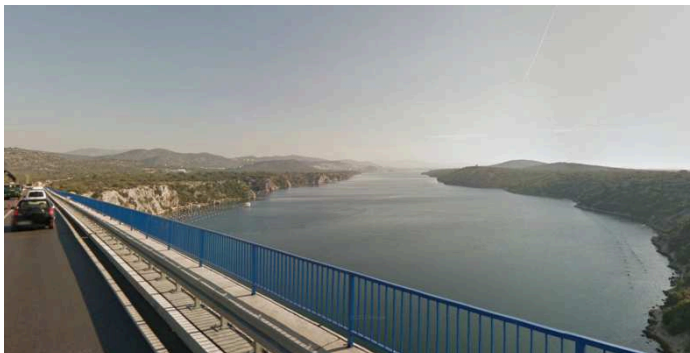
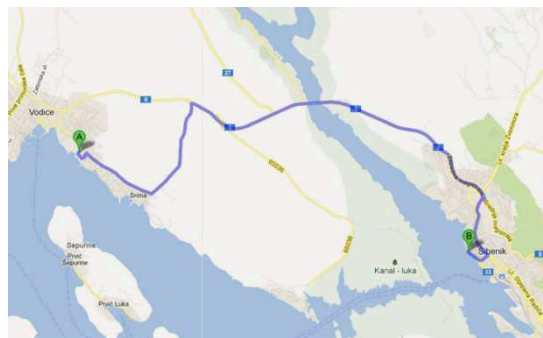
Vzdálenost: 13,3 km

Ujeto 19. 4. 2013

Nejprve mne cesta vede do vnitrozemí na Jadranskou magistrálu, jede se pěkně, nejsou tady žádné kopce, pouze kamení, keříky a vyprahlá tráva. Zhruba

v polovině cesty vidím vpravo hotel Panorama, který stojí nad dlouhým ústím řeky Krky do Jadranu. Je odtud pěkný výhled a taky mi to přináší vzpomínku na náš výlet k vodopádům Skradinski buk. Už je to dost dávno. Ale ten most před Šibenikem si pamatuju. A mám ho dokonce někde doma natočený i na videu. Je odtud krásný výhled na obě strany: někde vlevo jsou jezera, u kterých začíná národní park a vpravo v dálce Jadran. Ale obojí lze jen vytušit. A vytušit lze ještě Šibenik, který se objevuje na levé straně ústí Krky do Jadranu. Tam právě mířím.

Město je již vidět přede mnou, mírně vpravo dole, ve svahu. Magistrále pak vede jeho zadní částí a do města se s ní pak sjíždí odbočkou. Zvolil jsem si poměrně úzkou asfaltku, projíždějící nejprve mezi keři a kamením a posléze ukazující pěkný výhled na město, které mám nyní i se starou velkou pevností přímo před sebou. Jedu ulicí Kralja Zvonimira, což je jeden z nejpoužívanějších názvů zdejších ulic. A taky Vladimira Nazora a Franji Tučmana. Ty jsou prakticky v každém městě. Pevnost mám nyní nad sebou po pravé ruce. Jsem nyní ve staré části města, která je velmi pěkně upravena a musí být velmi příjemná pro všechny turisty. Však Šibenik je opravdu velmi známým městem. Jako správný suchozemec volím hotel Jadran, stojící přímo na pobřeží.

Etapa 279

Start: Šibenik, Hotel Jadran

Cíl: Žabarič, Apartments Mediteraneo

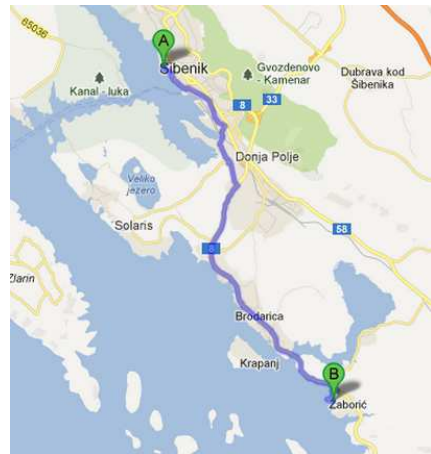
Vzdálenost: 11,0 km

Ujeto 20. 4. 2013

Po oslavě narozenin před večerem opět nasedám na rotoped a jednou z těch kratších etap ukrajuji kousek cesty směr Přímošten, kam mám plánováno dorazit zítra.

Odjíždím po nábřeží, kolem trajektového přístavu, podél palmové promenády, je tu krásně.

Od moře odjíždím tunelem. Ten tady ještě před 15 lety nestál.

Tunel je krásně osvětlen přímo do zlatova. Není dlouhý, ale po výjezdu, jakoby švihnutím proutkem přeskakuji staletí a jsem ze starého kamenného města opět v dnešní moderní betonové době plné paneláků. Za nimi už jsem opět na magistralé mezi keři a kamením. Za vesnicí Brodarica projíždím opět krásným novým mostem přes záliv, vypadající vlevo spíš jako přehrada, ale to už mám před sebou cíl cesty, Žabarič. Je to taková celkem menší vesnice, ale ubytování v apartmánech se dá docela nalézt.

Etapa 280

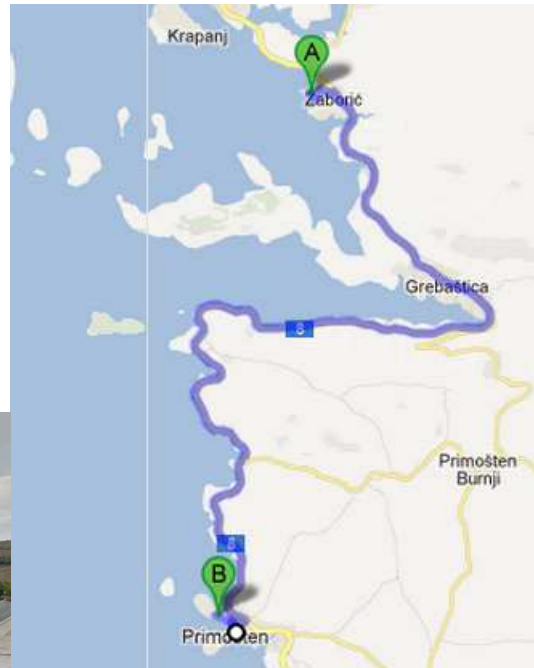
Start: Žabarič, Apartments Mediteraneo

Cíl: Primošten, Hotel Zora

Vzdálenost: 17,3 km

Ujeto 21. 4. 2013

Začátek etapy je trochu těžší: musím vyjet úzkými cestičkami mezi apartmány a rekreačními vilkami k magistrále, které pak opět vede prakticky kolem moře.

Výhledy na Jadran jsou opravdu krásné, ale vidět někde moře až k obzoru, je dost málokdy. Vzpomínám si, že naposled jsem je viděl někde kolem Kvarnerského průlivu u Istrije, a to už je odtud kus cesty zpět. Zatím se mi stále daří plnit plán s mírným předstihem.

Před Primoštenem se konečně moře otevírá až k obzoru.

Cílové město pak leží prakticky na dvou poloostrovech, z toho na pravém je spíš kempová a rekreační část, na levém část historická s bývalým ostrovem, propojeným před lety nasypanou cestou. Tam jsme byli kdysi ubytováni na pobytové dovolené. Jak to letí. Na podzim to bude 14 let.

Tentokrát mne cesta zavedla do hotelu v rekreační zóně a do města se ještě také podívám.

Takže jsem to městečko na kopci trochu prošel, po 14 letech je si stále ještě podobné, ovšem cesta k našemu tehdejšímu ubytování je již nově vybetonovaná a stará kamenná střecha se už za ty roky propadla. Škoda. Ale ty hospůdky jsou tady stále a doufám, že ještě dlouho budou.

Primošten je opravdu krásné město a doporučuji je každému, kdo má v duši alespoň trochu romantiky.

Etapa 281

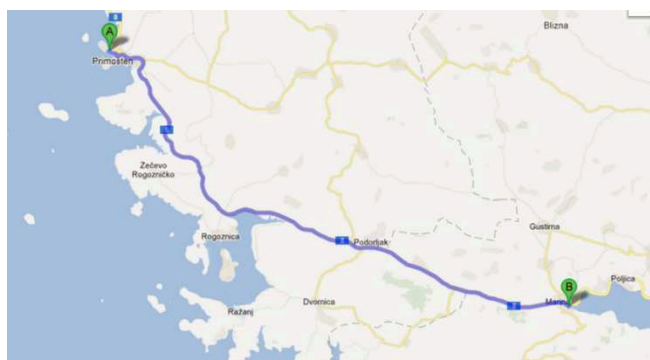
Start: Primošten, Hotel Zora

Cíl: Marina, Hotel Marinska Kula

Vzdálenost: 20,1 km

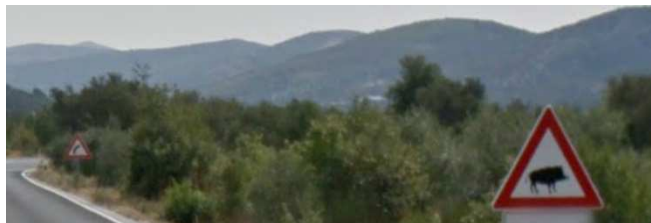
Ujeto 28. 4. 2013

Pokračuji po Jadranské magistrále nejprve mírným stoupáním z Primoštenu, ale za odměnu mám výhled na kousek Jadranu. Primošten se ztrácí za mnou v dálce a připomíná mi velký námořní parník.

Takový výhled na otevřený Jadran už asi mít na své cestě nebudu, je to uchvacující.

Cestou pak shora míjím ještě několik zálivů z toho první s krásným jachetním přístavem, další dva vyložené přírodní. Přitom stále mírně stoupám mezi kamenité pahorky porostlé křovinami. Pak už to jde zase s kopce, ty výškové rozdíly nejsou nijak velké. Další záliv je u Čeline, ale to je taková menší vesnice, nezastavuji, jedu dál. Cesta pokračuje opět do keřovně – kamenité pustiny, ale je třeba si dát pozor na divokou zvěř, už podruhé jsem minul značku, upozorňující na ni, a to pěkným obrázkem divočáka. Jak již delší dobu používám rčení:

To tu nemam. V těchto končinách dojíždím ke Splitsko-dalmatinské županiji, hranice vede právě mou silnicí, mám ji po levé ruce. Vedle silnice, v Dalmácii občas stojí rozestavěné domy, ale ty už tady asi stály před 14 lety, kdy jsem tu jel také. Nic se u nich neděje, není vidět žádné stavební ruch, asi to pozvolna chátrá. Asi to původně měly být nějaké hotely u cesty, občas některé jsou i dostavěné.

Poslední dva kilometry cesta jsem již v Dalmácii, což je nejjižnější část mé cesty, která už jen po pár etapách skončí ve Splitu a budu to obracet domů.

Nakonec po delší etapě s jednou přestávkou přesně v polovině dojíždím do Mariny. Je to menší městečko s jachetním přístavem, lemovaným palmovým korzem na konci úzkého zálivu.

Hotel vypadá luxusně, je to jakási kamenná, široká věž a hlavně všude kolem je plno krásných venkovních občerstvoven. Do Dalmácie přišlo jaro a pomalu to začíná být poznat. Škoda, že tu nemůžu zůstat do léta, to už budu brázdit silnice

vnitrozemím směr Plitvice, Karlovac, Maďarsko.

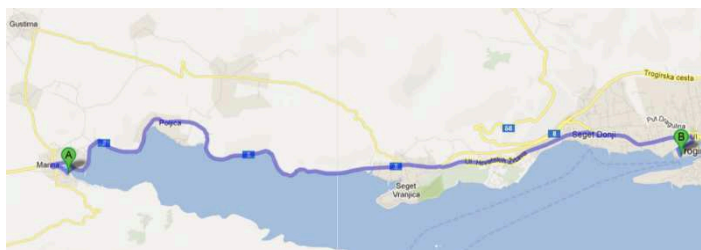
Etapa 282

Start: Marina, Hotel Marinska Kula

Cíl: Trogir, Hotel Concordia

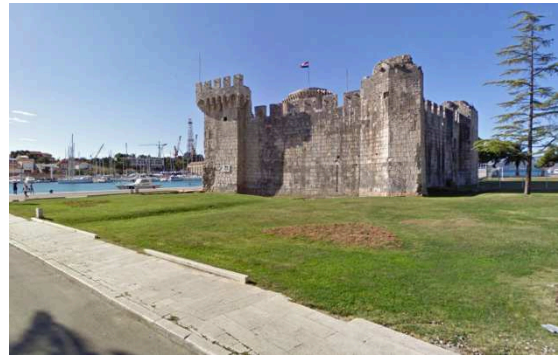
Vzdálenost: 14,1 km

Ujeto 1. 5. 2013 dopoledne

Etapa byla krátká, zvládl jsem ji na

jeden zátah. A docela si to tady pamatuji z naší primoštenské dovolené. Tehdy jsme s autobusem parkovali těsně před průjezdem do starého města, naproti byla tržnice. To vše tady je i nyní, ale navíc já mohu projet dál.

Dostávám se do úzkých uliček, které mne mezi kamennými domy s okenicemi vedou k nábrežnímu palmovému korzu, po pravé straně ponechávám starou pevnost, u moře to otáčím vlevo a jsem u svého hotelu. Je tady opravdu krásně, ale nevím, jak dlouho se zdržím, láká mne nejjihnější místo své dalmatské části cesty, Split. Je to odtud jen kousek, pouhé dvě etapy. A pak to už budu otáčet domů.

Etapa 283

Start: Trogir, Hotel Concordia

Cíl: Kaštel Lukšič, Hotel Kastel

Vzdálenost: 10,7 km

Ujeto 5. 5. 2013

Dnes nejedu po Jadranské magistrále, našel jsem si silnici trochu blíž k moři, pomalu se s ním už budu loučit, tak abych si to ještě užil. Takže splitské letiště Zračna Luka nechám po levé straně. Hala je zde méně honosná, než třeba v Brně a letiště má jednu dráhu. Ta moc vidět nebyla, od silnice ji kryjí stromy a keře. Akorát řídicí věž a dva ocasy letadel a to bylo z letiště vše. O něco sympatičtější se jeví vinice po obou stranách cesty, dalmatské víno je docela známé, akorát se k nám nedováží.

Jinak těch skoro 11 km jsem „oddrncal“ po silnicích horších, než u nás a jsem rád, že pěkný hotel na konci to napravil.

Etapa 284

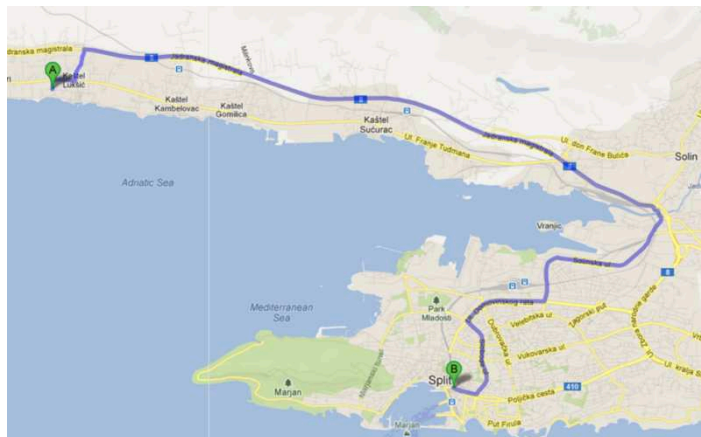
Start: Kaštel Lukšič, Hotel Kastel

Cíl: Split, Hostel Split

Vzdálenost: 17,9 km

Ujeto 7. 5. 2013

Po drkotačce z předchozí etapy již dnes neriskuji. Volím opět Jadranskou magistrálu. Vede za obytnou částí u Jadranu, aby měli rekreatanti klid a vlevo stoupají poměrně příkré skalnaté hory, jen velmi řídkce zarostlé keři. Před Splitem již houstne provoz, jsou tady dva proudy v každém směru. Ještě, že není sezóna, to by se tu hodně špatně šlapalo. I tak je to dost zdlouhavé. Cedule Split mne nalákala, že budu brzy v cíli, ale Split je velké město, dokonce druhé největší v Chorvatsku. A zatím jedu jen jeho poměrně nudným předměstím a cesta se dost táhne. Po čase vystřídaly průmyslovou zónu paneláky, tady bydlí asi místní, aby to měli blízko do práce. A to už jsem opravdu ve velkoměstě, plném aut, autobusů, semaforů, dost mumraj. Konečně dojíždím do staré části města, byla původně ohrazená hradbami, město je velmi staré z římské doby, samozřejmě to už znám, dnes jsem tady potřetí. Poprvé, když mi bylo 15 pryč, tedy před skoro 47 lety a podruhé asi před patnácti. Ale přesto

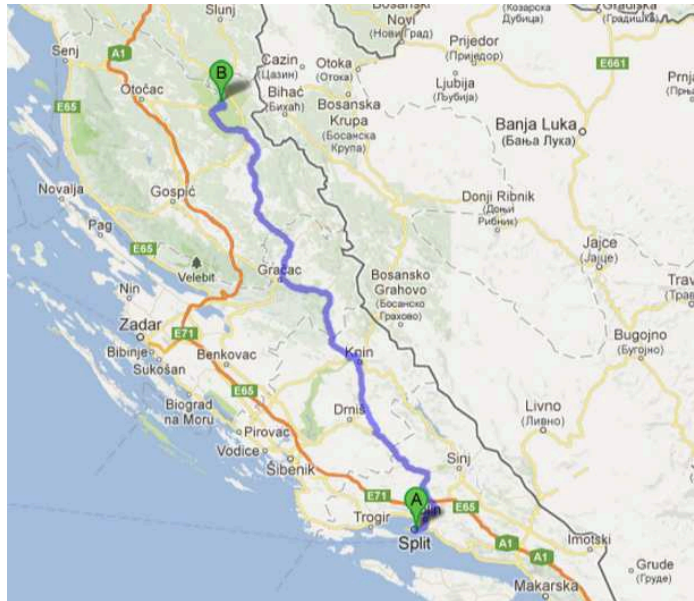
mi to dá dosti zabrat, abych se tady zorientoval. Jsem nyní někde za Diokleciánovým palácem, který byl kdysi daleko rozsáhlejší a z části jeho ruin si postavilo mnoho místních obyvatel kamenné domy.

Takže jsem na nejnižším místě mé chorvatské etapy, konkrétně na souřadnicích N43.508796°, E16.439164. Zítra je státní svátek, alespoň u nás, takže asi nikam nepojedu, Split stojí za prohlídku a občerstvení si krásných vzpomínek, na doby, kdy jsem tady nebyl jen virtuálně.

A pomalu se začnu vracet domů, do důchodu. Rozloučím se s Jadranem, ostatně posledním mořem na cestě, užil jsem si přímořských cest dosti a nyní si začnu zvykat opět na vnitrozemí.

Ze Splitu to vezmu již přes hory k Plitvickým jezerům, pak na Karlovac, Zagreb a do Rakouska...

Etapa 285

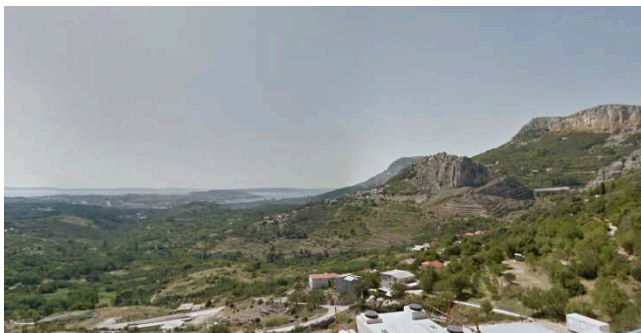
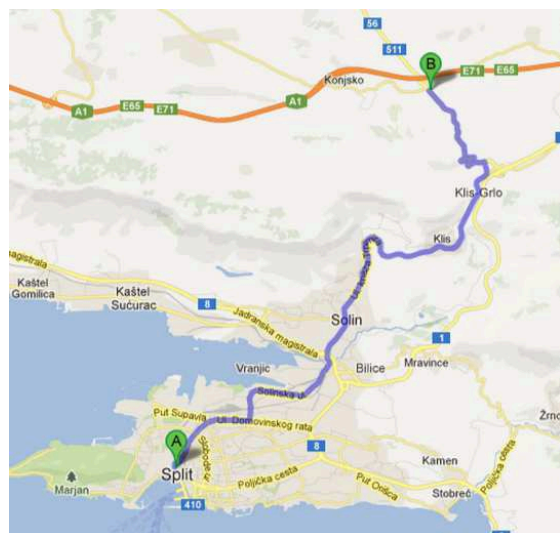
Start: Split, Hostel Split

Cíl: Konjsko, caffe bar Verona

Vzdálenost: 17,1 km

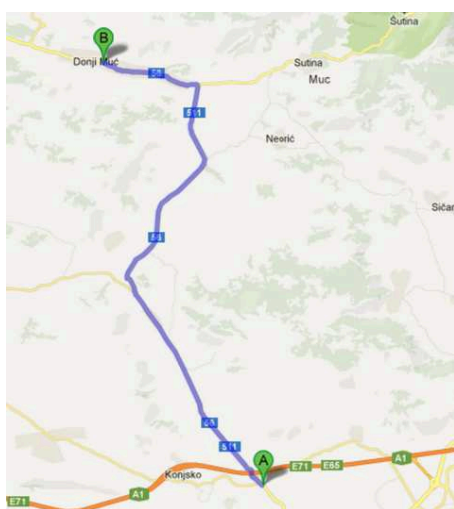
Ujeto 12. 5. 2013

Doma začínají zmrzlí muži a dávají to docela znát, zatímco tady je příjemných 24°C a docela pěkně. A já opouštím Jadran a vlastně všechna moře na své cestě kolem Evropy. Projel jsem krásná místa a bylo na co se koukat. Teď, předpokládám, to bude náročnější, ale už to nabírám domů. V dnešní etapě zároveň projedu nejvýchodnější místo své cesty. Nejprve však projíždím jeden asi půlkilometrový tunel. Je poměrně slabě osvětlený, takže jedu skoro potmě. A za ním jsem už v horách. Typických chorvatských, plných kamení a sem tam nějaký ten keřík. A stále cesta vede vzhůru. Po kousku cesty druhý tunel, Dé jednička je asi poměrně nová silnice, tedy vede pokud možno co nejrovněji, tedy i přes skály. Ten druhý tunel je značně kratší, má jen necelých 200 metrů. A jsou tu nejen tunely, ale i poměrně velké mosty přes údolí, vše je řešeno celkem velkoryse. A za mostem třetí

tunel, tedy spíš opět dva tunely vedle sebe. Tady je cesta pořád ve výstavbě, jezdí se jen pravými tunely, zatímco levé se staví. Tento třetí má 379 metrů. Za ním si užívám posledního loučení s Jadranem, který se ztrácí vlevo v dálce v oparu. Čtvrtý tunel má jen 200 metrů a za ním už je definitivně konec Jadranu. Pátý je už jen opravdu krátký, pouhých 90 metrů. A za ním jsem už na nejvýchodnějším bodě cesty.

Tady už opouštím hlavní silnici směr Zagreb. Pokračuji dál mezi hory, cesta se zde kroutí v serpentínách, je to docela náročné. A to ještě, jaké by to tady bylo v horkém jižním létě! Nakonec jsem nahoře a tady už jedu prakticky opět po rovině širokým údolím. Dojždím na kraj Konjska, což je prakticky první vesnice za Splitem, pokud nepočítám jeho městské aglomerace. Končím u kavárny na křižovatce, protože prakticky nic jiného tady není. Zde se asi nezdržím.

Etapa 286

Start: Konjsko, caffe bar Verona

Cíl: Donji Muć

Vzdálenost: 15,4 km

Ujeto 22. 5. 2013

Takže jsem se nakonec zdržel celých 10 dní. Ne, že by se mi tady nějak líbilo, není tu docela nic, ale byly i jiné aktivity. Hlavně jsem si odskočil s Olinkou do Vidnavy na prodloužený geokešingový víkend a taky se mi jaksí nechtělo šlapat, což

v důsledku způsobilo propad proti plánu asi 70 km. Ale to samozřejmě doženu, jinak to ani nejde.

Cesta je poněkud nudná, začínám se ponořovat do chorvatského kamenitého vnitrozemí, vesnice jsou daleko od sebe, nebýt Prugova s pěkným kostelíkem, projel bych tuto etapu celkem bez povšimnutí. A zas mezi to kamení. Další zelené osvěžení je až v Gornji Muć, což by už mělo být blízko cíle, po deseti dnech šlapání se mi dnes moc nechce. Také v Horním Mući

mají pěkný kamenný kostelíček, ale jinak snad ani obchod, natož nějaká hospoda! Dost nehostinné místo! V Dolním jsem zahlédl aspoň obchod, když už nic. Ale nakonec je i hospůdka nalezena a na přespání se snad dá něco domluvit.

Etapa 287

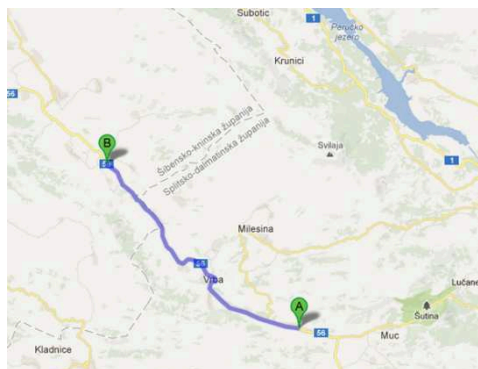
Start: Donji Muć

Cíl: Kljake

Vzdálenost: 17,9km

Ujeto 24. 5. 2013

Cesta už pár etap pomalu a nenápadně stoupá mezi bílé, kamenité kopce. Konečně za vesnicí Vrba mám po levé ruce i zelený listnatý les. Hned je ta cesta zajímavější. Ale trvá to jen chvíli, opět si to šlapu mezi

kamením a občasnými keříky a nízkými borovicemi. Cesta sice nic moc, ale aspoň provoz je tady velmi klidný.

Před cílovým místem Kljake jsem opustil Dalmácii a jsem nyní zpět v Šibensko-Kninské županiji, ale poněkud severněji, než jsem jel do Splitu. Ostatně teď už moje cesta bude směřovat hlavně severovýchodním směrem, chorvatským venkovem, mimo hlavních cest.

Před Kljake se konečně krajina trochu mění, údolí se rozšiřuje a je vidět, že krajina je docela v dobrém smyslu dotčena zemědělstvím. Akorát ubytovací možnosti jsou tu horší, na turisty tu přece jen nejsou zařízení.

Etapa 288

Start: Kljake

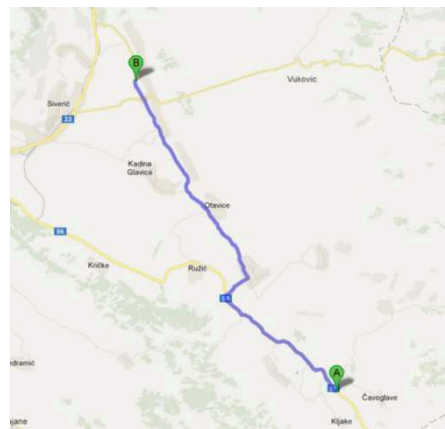
Cíl: Biočić

Vzdálenost: 15,1 km

Ujeto 25. 5. 2013

Za vesnicí Ružič odbočuji podle plánu vpravo směr Gradac. Silnice je zde úzká, stará, popraskaná asfaltka. Hlavně, že tu nejsou kopce. Jak už trochu znám chorvatsky, slovo grad znamená město, ale asi to nemá žádnou souvislost, ve skutečnosti je to běžná vesnice s kostelíkem. Pak ještě market (tedy obchůdek), pošta, škola a nějaké ty roztroušené baráky. A značka s krávou mne utvrzuje, že jsem skutečně na venkově. Tak snad abych jel pomaleji, člověk neví, na čem může ukouznout...

Domy v krajině jsou dost často rozestavěné a nedokončené, bez střech, bez oken. Některé nedokončené jsou již delší dobu. Zřejmě tady před časem z nich vyhnala Srbsko – Chorvatská válka. Už je to hodně let od té doby, bude to možná ke dvaceti. Nebo kdoví, utekli za lepším životem z venkova do měst, nebo do zahraničí? V každém případě se to není od koho dozvědět, moje dnešní etapa končí pod širákem někde poblíž křižovatky směr Dapići-Njegići. Zajímavý název. Opravdu je to tady vči.

Etapa 289

Start: Biočić

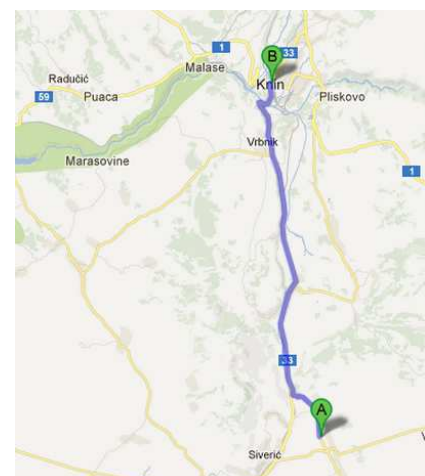
Cíl: Knin, Hotel Mihovil

Vzdálenost: 19,3 km

Cílové město leží na řece Krka, na jejímž dolním toku se rozkládá národní park Skradinski Buk s krásnými vodopády.

Ujeto 26. 5. 2013

Cesta je trochu těžší, vede úzkými, popraskanými asfaltkami. Okolí je vyprahlé, a to ještě ani není léto. K vodopádům to není až tak daleko, ale nejsou cílem žádné z mých etap. Byl jsem u nich už jednou při zájezdu do Chorvatských národních parků.

U odbočky k vodopádům směr vlevo u vesnice Uzdoľje konečně najíždím na normální silnici. Údolí, kterým jedu, je zde široké, otevřené, ale zemědělsky málo využívané. Asi se to tady nevyplatí, možná je tu samé kamení. Ale občas je u osamělého domku aspoň nějaká ta vinice. Koneckonců spíš než víno, se tady asi pálí rakija. Projíždím vesnicí Zvjerinac, opravdu to tady nějaký „zvěřinec“ je, domy jsou pobožené, bez oken, bez střech, ještě stále po těch letech asi pozůstatek

války. Dokonce další vesnice má příznačný název Kosovo. Ale to není to ono, jen podle názvu. Člověk neví, co si má o těch barácích kolem silnice myslet: některé jsou jakoby rozestavěné, mají například přistavované patro, ale opět vše vypadá pustě a nikdo tady nepracuje. Málem jako krajina duchů. A o kousek dál, ve Vrbniku to samé. Ale oni v tom skutečně i bydlí. Barák vedle silnice má prázdné velké spodní okna jako výklady, je vidět do prázdného vnitřku, který vypadá jako vybydlený a z branky vedle baráku na mne kouká místní dědek. Asi tady životní úroveň je trochu pozadu, nejsou peníze na opravy. Ale na druhé straně silnice za zídou a tůjemi pěkné nové domy. Je to prostě krajina rozporů. Kolem moře bylo poznat, kam vozí turisté peníze, to bylo vše nesrovnatelně pěknější. Za Vrbnikem mám již vystoupáno a nyní mne cesta povede pěkně s kopce až do cílového města a snad do kulturnějšího prostředí. Takto jsem dojel k mostu přes řeku Krku a velkým obloukem se stáčím vpravo, jsem v Kninu. Je to již kulturnější kousek světa se zelenými parky, vypadá to tady celkem dobře, ale s ubytováním je to slabší, jediný hotel, který jsem našel, nic moc.

Etapa 290

Start: Knin, Hotel Mihovil

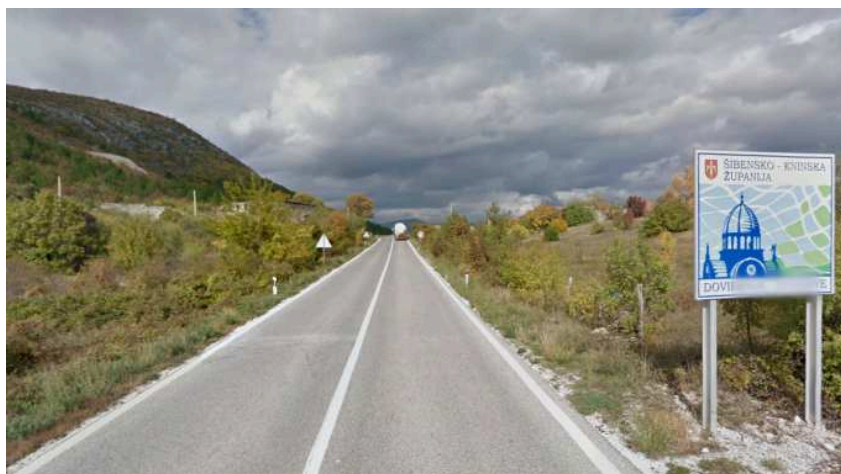
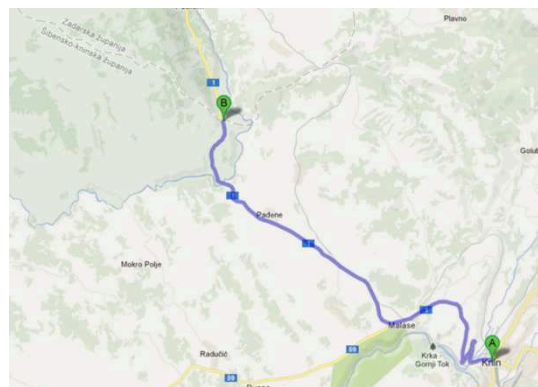
Cíl: Mokro Polje

Vzdálenost: 18,1 km

Těsně za hranicí v Zadarské županiji

Ujeto 27. 5. 2013

Etapa začíná stoupáním serpentini. Místy je odtud i pěkný rozhled na Knin, ale bohužel dost zakrytý stromy a keři. Nakonec jsem na náhorní planině a pak už to docela jde. Krajina se zde prakticky vyrovnala a hory jsou až v dálce. Ale jinak je zde vyprahlá step. Asfaltka opět nic moc, úzká a popraskaná. I ty naše okresky jsou lepší. Ale je to proto, že jsem si spletl silnici. Ten cíl není v Mokro Polje, ale vedle něj a tam je už cesta lepší. Bohudíky, na to stačí jeden virtuální skok (internet je mocná zbraň) a jsem na té správné, pěkné, široké asfaltce. A konečně také v Zadarské Županiji. Ale nocleh je pod širákem, víc, než 18 km dnes nejudu.

Etapa 291

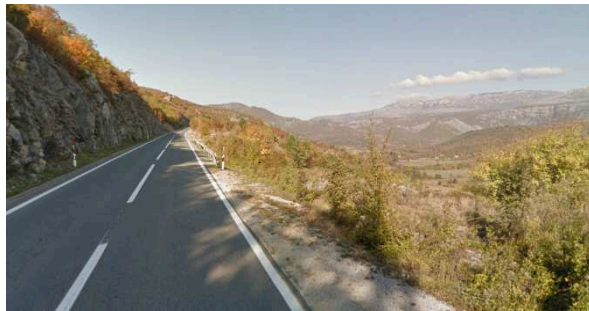
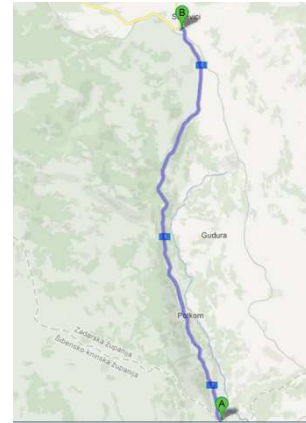
Start: Mokro Polje

Cíl: Sucevici

Vzdálenost: 16,7 km

Ujeto 28. 5. 2013

Silnice zařezaná v horském úbočí... Aspoň nic jiného mne zatím nenapadá. Údolí se pomalu rozšiřuje a směrem vpravo mám z výšky docela pěkný výhled na pusté hory. Tunely zde nejsou, pouze občas nějaký ten most nad nějakou strží. Myslím si, že Dé jednička, po které šlapu, je docela známá i pro naše turisty a jak se mi občas vybavují nějaké vzpomínky, musel jsem tady v minulosti také jet. Ano! Docela určitě! Ten výhled se těžko zapomíná! Také se těžko zapomínají ty polorozbořené vesnice, třeba Otrič.

Také zde se nedá spát nikde jinde, než v nějaké zbořenině, což nedoporučuji, nebo pod širákem.

Etapa 292

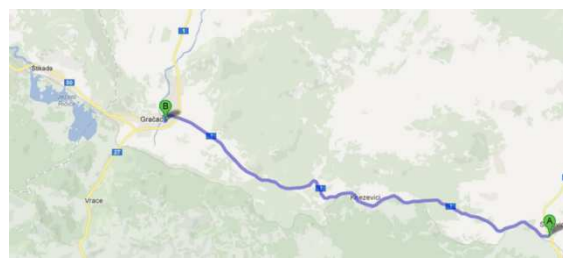
Start: Sucevici

Cíl: Gračac, Apartman Ana

Vzdálenost: 19,4 km

Ujeto 30. 5. 2013

Pokračuje nyní směrem na západ, směr Plitvická jezera. Mimochodem na tabuli u silnice čtu, že to k nim mám ještě 101 km, což už není až tak moc. A do Záhřebu je to 236. To taky docela jde. Etapa je také horská, jen ty kopce jsou trochu víc zaoblené. A žádné vesnice. Na to opravdu já ze střední Evropy zvyklý nejsem. Stejným směrem jako moje cesta, vede i železnice, ale zatím jsem žádný chorvatský vlak nepotkal. A také hospodu u cesty jsem neviděl, ani nepamatuju. A když, tak je zrušená. Tedy ne úplně, jednu takovou jsem dnes objevil a za přestávku to stálo.

Po malém občerstvení jedu dál. Do Gračace to už tak daleko nemám a brzy jsem na jeho začátku, kde mne zaujal docela pěkný vesnický kostelík. Takže vyfotit prakticky za jízdy a jedu dál, penzion se blíží a v poslední době, kdy občas končím pod širákem, to určitě bude příjemná změna. Penzion pak nacházím v jedné z menších uliček, nebo spíš cest mezi domky tohoto malého městečka.

Etapa 293

Start: Gračac, Apartman Ana

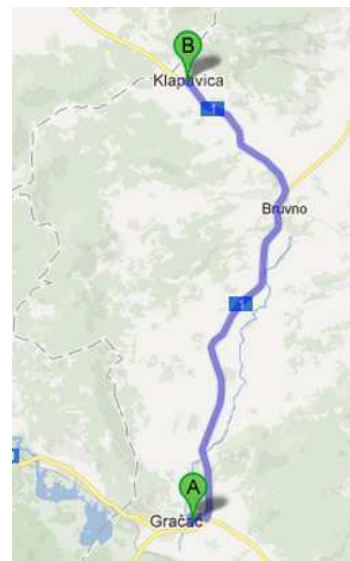
Cíl: Klapavica

Vzdálenost: 20,0 km

Ujeto 31. 5. 2013

Krajina je zde poměrně otevřená, hory jsou docela daleko, jedu po rovině. Akorát ta asfaltka není nejlepší, ale u nás to bývá mnohdy i horší. Po pár kilometrech je rovinka přejeta a pomalu stoupám mezi zatím mírné kopce. To stoupaní je celkem dlouhé, takže zhruba v 11 km cesty chvíli odpočívám poblíž odbočky u Bruvna, kde je u cesty hospůdka, ale nic moc.

Během cesty jsem dnes neprojel žádnou vesnicí, je tu velmi pusto a v Klapavici akorát tak rozbořený dům. Opravdu zajímavé místo pro konec etapy.

Etapa 294

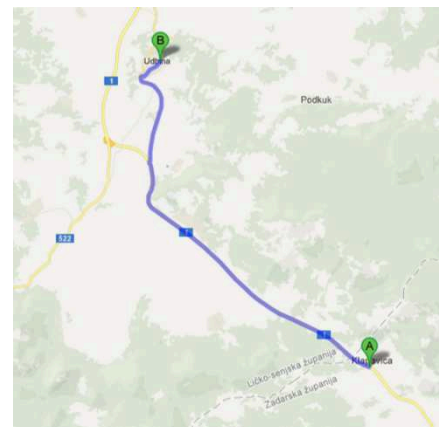
Start: Klapavica

Cíl: Udbina

Vzdálenost: 14,0 km, ujeta 1. 6. 2013

Kousek po startu jsem přešel ze Zadarské do Ličko-Senjské županije.

Jediná vesnice při cestě je ta cílová, Udbina. Ovšem musí se k ní vyšlapat do kopce. Ale na druhé straně tady mají krásný nový kostelík, od kterého je pěkný rozhled do kraje.

Etapa 295

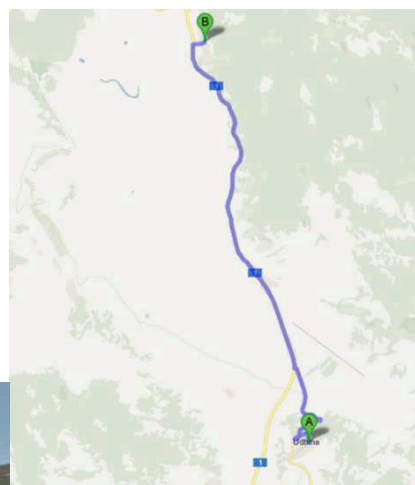
Start: Udbina

Cíl: Pečane

Vzdálenost: 15,8 km

Ujeto 2. 6. 2013

Start je velmi příjemný, začíná sjezdem z městečka k silnici č.1, po které již několik dní jedu a ještě pojedu.

Bohužel i tady není to pravé turistické prostředí, pouze pro otrlce. Ale nějak to přejet musím. U Plitvic, kam to už mám jen kousek, bude lépe.

Konečně, na jedné z křižovatek jsem narazil na ceduli Zadar – Zagreb a samozřejmě odbočuji

doprava. Cesta je zde už velmi pěkná, což je i samozřejmé, neboť spojuje dvě turisticky známá chorvatská města.

Ve vesnici Jošan, na kterou jsem na této hlavní silnici narazil nejdříve, mají krásný kostelík.

Ale nezdržuji se zde, pouze tak na jeden obrázek a jedu dál. Pak už jediná vesnice je Pečane, kde pro dnešek končím, ovšem i tady nejsou prakticky žádné ubytovací možnosti, těším use už na hotel v Korenici, kam dojedu zítra.

Etapa 296

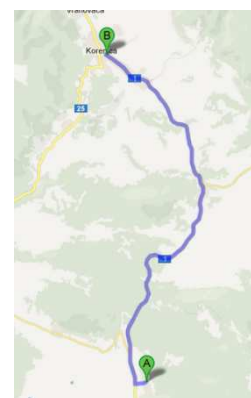
Start: Pečane

Cíl: Korenica, Hotel Macola

Vzdálenost: 14,6 km

Ujeto 3. 6. 2013

Etapa je sice krátká, ale začíná stoupáním ke kopcům. Toto stoupání je celkem rovnoměrné, silnice je zasekána do skal. Ale je dost široká a ve stoupání se i rozšiřuje na dva pruhy v jednom směru. Je vidět, že je nově postavena. Po průjezdu

nižšími kopci se pak silnice opět zúžila, ale i tak je stále vidět její pěkný, nový asfalt. Také konečně po několika dnech projíždím vesnicí, která je už taková „normálnější“, než sem tam barák, nic a barák. Jmenuje se Bjelopolje a je tady dokonce i bistro u cesty. Ale dnes to jedu na jeden zátah, hotel je lákavější. A o kus dál i pěkná restaurace. Inu, blízkost Plitvice se projevuje. Díky, pane Karle Mayi, pane Vinetoue, a Old Shatterhande! Bez Vás by tato část Chorvatska vypadala podobně jako ty, které jsem projel před pár dny. Bohužel se zkazilo počasí, takže ty indiánské prérie neosvítil Manitu, ale je pořádně zataženo. Ostatně, u nás jsou v tuto chvíli povodně, hlavně v Čechách a prý mají směřovat i na Moravu. Takže tady je to aspoň tak, jak to je. Hlavně, že jsem nezmokl.

Jsem v Korenici. Tady už se dá vybrat ubytování v hotelu, nebo třeba v „Zimmer frei“, беру ten hotel. Má tři hvězdičky.

Etapa 297

Start: Korenica, Hotel Macola

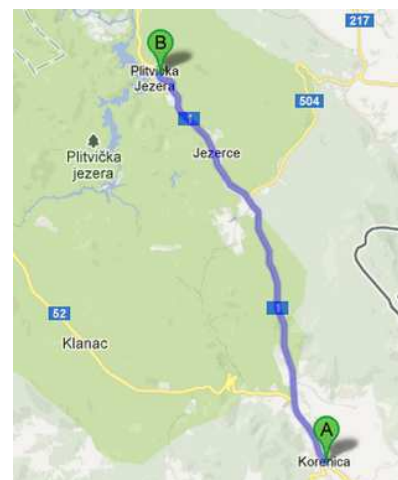
Cíl: Plitvice, Hotel Belevue

Vzdálenost: 17,8 km

Ujeto 4. 6. 2013

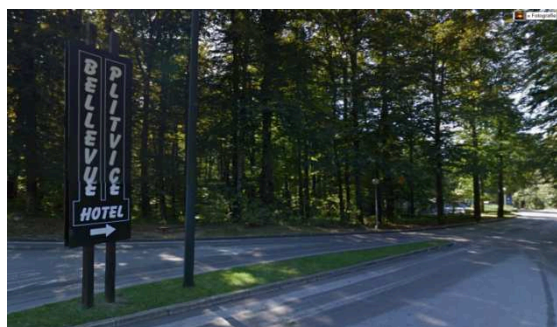
Korenica je docela pěkné městečko, turisticky zařízené, je zde několik hotýlků a dost penzionů. Inu, Plitvice jsou blízko.

Akorát to počasí nepřeje. I tady je dost škaredě a v naší české kotlině jsou dokonce i povodně, už podruhé v tomto století je v Praze stoletá voda. Tady je sice dost mraků, ale neprší. Takže jet se dá docela dobře. Akorát dost táhlé a nepříjemné stoupání do kopců mezi lesy. Ale příroda je tu na rozdíl od kamenitých plání, kterými jsem už projel, více středoevropská, skoro jako u nás. Nakonec je přece jen vystoupano, ale na 11. kilometru jsem si i tak odpočinul a pak pokračuji stále mírným, ale dlouhým stoupáním. Míjím penzion Vinnetou, ano díky němu jsou známy Plitvice v celém světě. Do oblasti jezer vjíždím, jak jinak, za vesnicí Jezerce. Tady si to už opět pamatuji z doby poznávací dovolené po chorvatských národních parcích.

Počasi tehdy taky nebylo nic moc, byla mlha a drobně mrholilo. O to víc byly umocněny zážitky z pohledu na padající vodu z padesátimetrové mlhy, nebo z pohledu na příjezd lodi na jezeře, která se pozvolna vynořovala z oparu jako loď převozníka Cháróna do říše mrtvých. Po nastoupení jsme v mlze sledovali břehy jezera, kde na špičkách stromů seděli něžáci černí havrani. To byly vlastně první zážitky z prvního národního parku, který jsme tehdy měli na cestě. Pak se pozvolna počasí umoudřovalo, mlha ustoupila, paprsky sluníčka prořizly bílé záclony a zpět k východisku k jezerům jsme už projížděli silničním vláčkem za krásného letního poledne. Zastavovat se u jezer nebudu, mám na plánu pouze přenocovat a pokračovat směrem na Karlovac, abych si našlapal pár kilometrů dopředu jako rezervu na léto, o kterém si zatím v době záplav v Čechách můžu jen zdát.

Hotelů je tady dost, končím prakticky u prvního z nich.

Plán další cesty

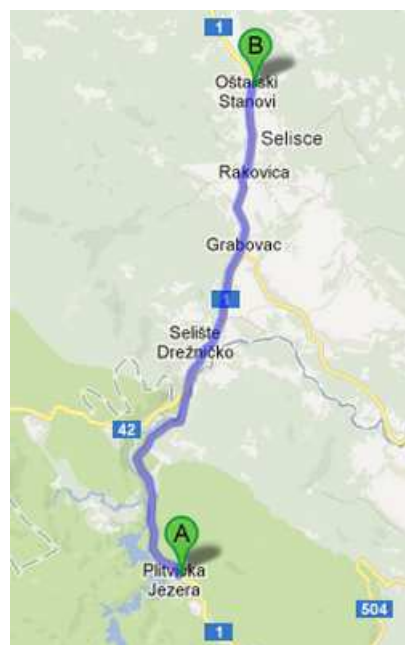
Etapa 298

Start: Plitvice, Hotel Belevue

Cíl: Oštarski Stanovi, Apartmani Rubčić

Vzdálenost: 16,6 km

Přejezd do Karlovačke županiji

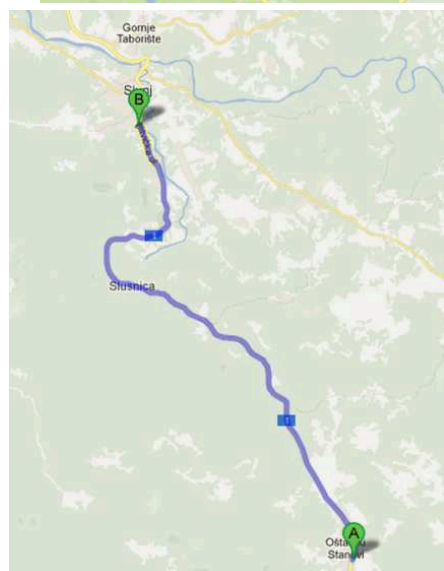

Etapa 299

Start: Oštarski Stanovi, Apartmani Rubčić

Cíl: Slunj, Family Puškarić

Vzdálenost: 14,9 km

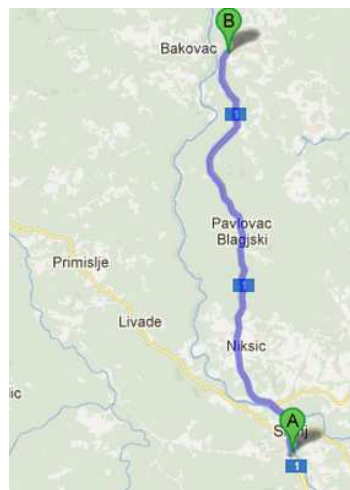

Etapa 300

Start: Slunj, Family Puškarić

Cíl: Veljun

Vzdálenost: 19,0 km

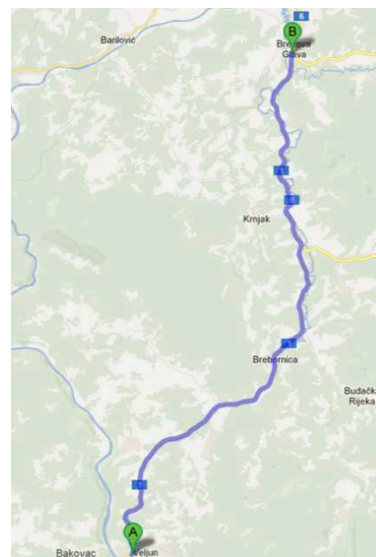

Etapa 301

Start: Veljun

Cíl: Brezova Glava

Vzdálenost: 17,9 km

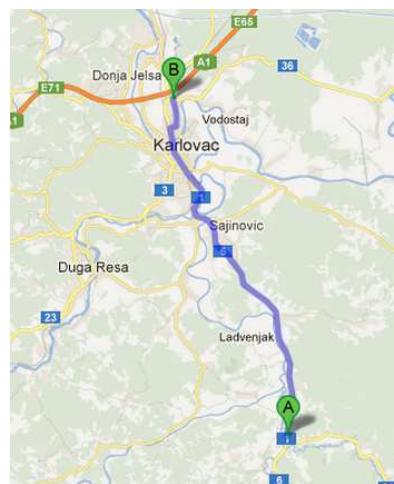

Etapa 302

Start: Brezova Glava

Cíl: Karlovac, Hotel Europa

Vzdálenost: 14,4 km

Etapa 303

Start: Karlovac, Hotel Europa

Cíl: Jastrebarsko

Vzdálenost: 21,1 km

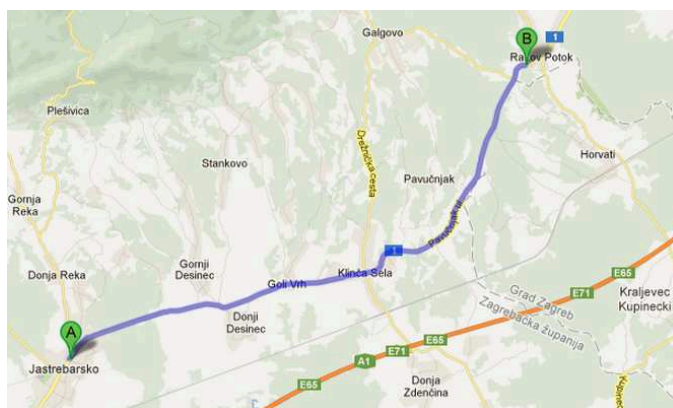

Etapa 304

Start: Jastrebarsko

Cíl: Rakov Potok

Vzdálenost: 14,5 km

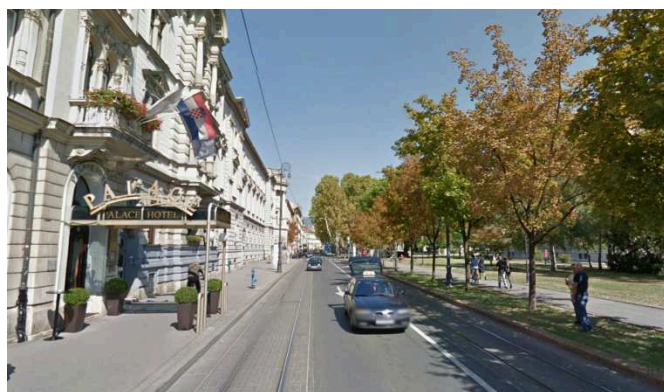
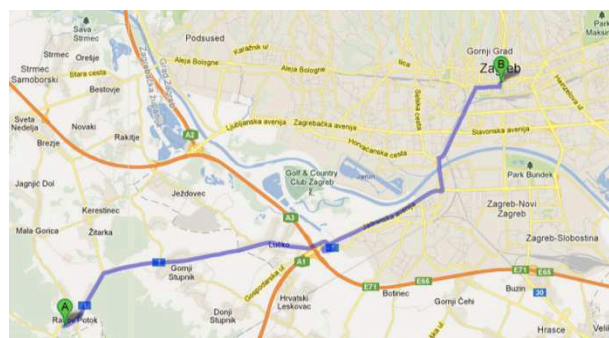

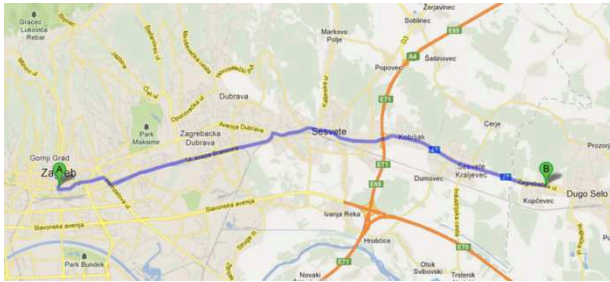
Etapa 305

Start: Rakov Potok

Cíl: Zagreb, Palace Hotel

Vzdálenost: 19,5 km

Etapa 306

Start: Zagreb, Palace Hotel

Cíl: Dugo Selo

Vzdálenost: 19,9 km

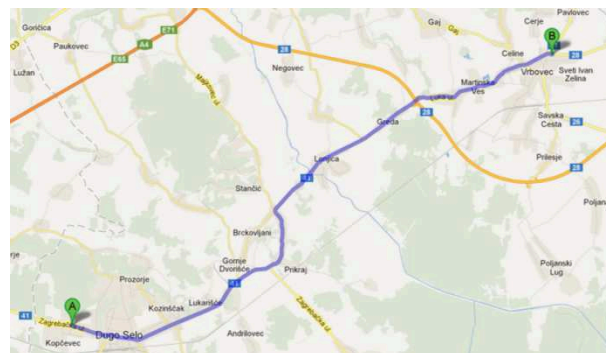

Etapa 307

Start: Dugo Selo

Cíl: Vrbovec, Motel Marina

Vzdálenost: 20,6 km

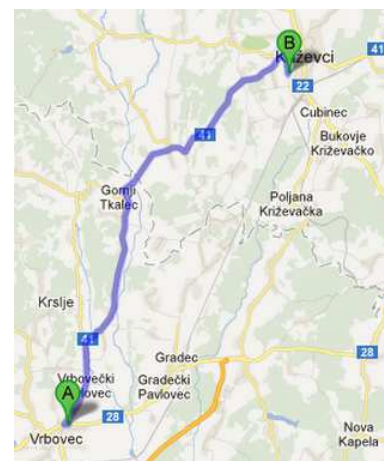

Etapa 308

Start: Vrbovec, Motel Marina

Cíl: Križevci, Apartments & Rooms Križevci

Vzdálenost: 20,9 km

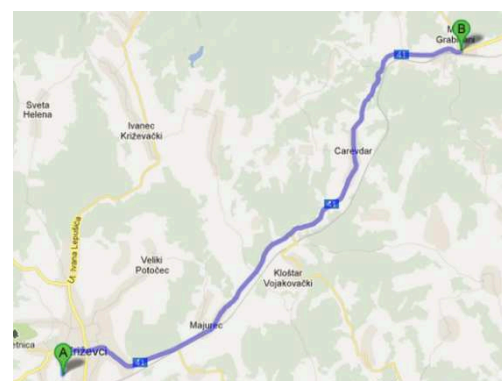

Etapa 309

Start: Apartments & Rooms Križevci

Cíl: Lepavina

Vzdálenost: 17,4 km

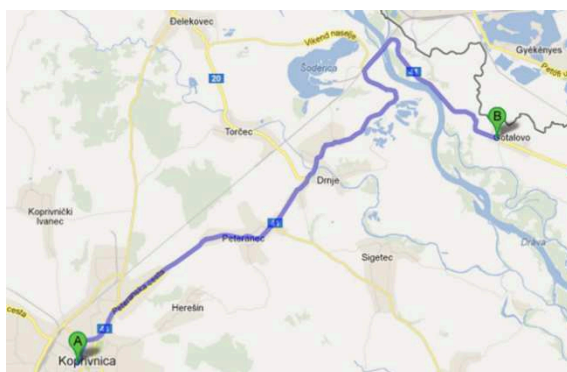
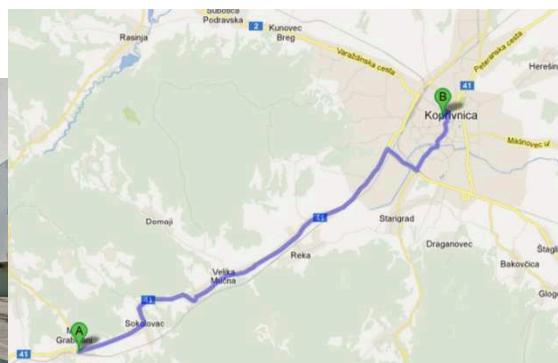

Etapa 310

Start: Lepavina

Cíl: Koprivnica, Hotel Podravina

Vzdálenost: 15,8 km

Etapa 311

Start: Koprivnica, Hotel Podravina

Cíl: Gotalovo

Vzdálenost: 19,4 km

Přejezd přes řeku Drávu

Etapa 312

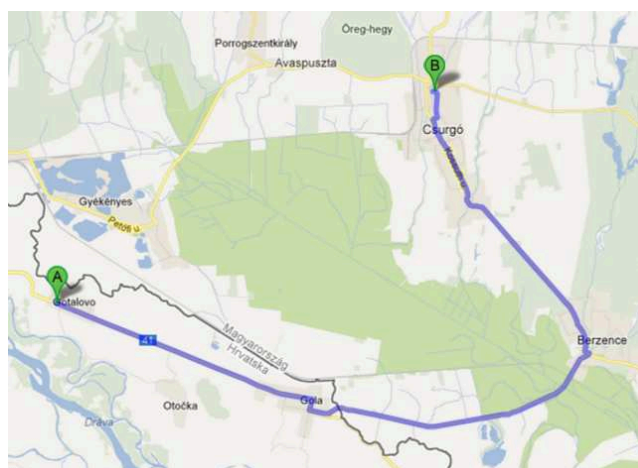
Start: Gotalovo

Cíl: Csurgó, Varga Apartmán, Maďarsko

Vzdálenost: 22,3 km

Ujeto 21. srpna 2013

Poslední chorvatská etapa vede naprostou rovinou mezi kukuřičnými poli. Částečně je už sklizeno. Zbytek čeká na kombajny, vše se tady pěstuje na zrno.

A jsem v poslední chorvatské vesnici, jmenuje se Gola. Taková obyčejná pohraniční vesnice. Malé domečky, kaplička na křižovatce, kostelík. A za vesnicí přechod do Maďarska. Raději jsem fotil z dálky, neznám místní zvyklosti a co kdybych byl špión?

... A jsem mezi Chorvatskem a Maďarskem. Ještě ohlédnutí zpět a krátká rekapitulace: Mám za sebou 5809 km a v Chorvatsku jsem ujel 1156 km. Že tady bylo krásně, to by bylo nošení dříví do lesa. Ale nyní mám také pěkné plány: Balaton, Budapešť, co víc si přát? Takže nejdřív projet přechodem do Maďarska. Je zde pusto a vítají mne dlouhé nápisy, kterým nerozumím, ale s tím se budu muset smířit. Pod zastřešeným přechodem je vlevo celnice, ale celník jen mávl rukou a zmizel ve dveřích. A jsem v Maďarsku definitivně.

První vesnice, Berzence, zrovna nemá nijak maďarsky znějící název. Druhá, a to cílová, Csurgó, je již větší, mají tady dokonce kruhový objezd, Lidl i Penny market. Sice se tady nedomluví, ale hlavně, že jsem vlastně již otevřel další kapitolu mé cesty do důchodu.